দুধনৈ মহাবিদ্যালয়

আলোচনী

১৯৮৬-৮৭ চন

দ্বাদশ বছৰ : চতুৰ্থ সংখ্যা : ১৯৮৬-৮৭

সম্পাদক—শ্ৰীগজেশ্বৰ কলিতা

DUDHNOI COLLEGE
ESTD.-1972

ঃ দুধনৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী ঃ

॥ বছৰেকীয়া প্ৰকাশ ॥
॥ চতুৰ্থ সংখ্যা ॥
॥ ১৯৮৭-৮৮ চন ॥

● সম্পাদক ●
॥ গঙ্গেশ্বৰ কলিতা ॥
● তত্বাৱধায়ক ●
অধ্যাপক :— হেৰম্ব কুমাৰ ৰাভা।

দুধনৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী
বছৰেকীয়া প্ৰকাশ/চতুৰ্থ সংখ্যা/১৯৮৭-৮৮ চন

সম্পাদনা সমিতি ঃ—

উপদেষ্টা :— অধ্যক্ষ কঙ্কনা কান্ত ৰাভা

তত্বাৱধায়ক :— অধ্যাপক হেৰম্ব কুমাৰ ৰাভা

সম্পাদক ঃ— গঙ্গেশ্বৰ কলিতা

সদস্য :— অধ্যাপক বসন্ত কুমাৰ শৰ্মা
অধ্যাপক এছ জি মোমিন
অধ্যাপক সুৰেশ ডেকা
শ্ৰীকৰ্ণ দৈমাৰী ।

মুদ্ৰক ঃ
—ঃ জ্যোতি প্ৰিন্টাৰ্চ ঃ—
গোৱালপাৰা, অসম ।

সূচীপত্ৰ

সম্পাদকীয়

প্ৰবন্ধ ঃ—

(১) গোৱালপাৰা জিলাৰ বাশপূজা ...... গীতা সৰকাৰ— ১
(২) অমৃত ভূষণ দেৱ-অধিকাৰীৰ স্মৃতিত ...... শ্ৰীৰমেশ কলিতা— ৩
(৩) মুদ্ৰাত অসমীয়া ভাষা ...... শ্ৰীপ্ৰফুল্ল কুমাৰ কলিতা ৪
(৪) হিটলাৰ, দ্বিতীয় মহাসমৰ আৰু হিটলাৰৰ পৰাজয়ৰ কাৰণ শ্ৰীগোপাল শংকৰ নাথ ৭

কবিতা ঃ—

(১) আকুলতা ...... মিচ্ দীপালী বসুমতাৰী ৯
(২) বেদনা ...... মিচ্ বিনীতা চৌধুৰী ৯
(৩) আহ্বান ...... শ্ৰীদিলীপ কুমাৰ নাথ ১০
(৪) উন্মত যৌৱন ...... শ্ৰীহৰ কুমাৰ ৰাভা ১০
(৫) আজলী হৰিণী ...... শ্ৰীমনোৰঞ্জন নাথ ১১
(৬) অসহায় ছোৱালী জনী ...... শ্ৰীদীলিপ কুমাৰ বড়ো ১২
(৭) মই ৰনুৱা, মই ৰনুৱা ...... শ্ৰীদিবাকৰ শৰ্মা ১২

গল্প ঃ—

(১) ঘেৰ ঘেৰি বাছ ...... শ্ৰীপ্ৰণয় দাস ১৩
(২) প্ৰতাৰনা ...... শ্ৰীগঙ্গেশ্বৰ কলিতা ১৫
(১) শায়েৰী ঃ— ...... শ্ৰীমণিন্দ্ৰ বসুমতাৰী ২২
(২) আপুনি জানেনে ? ...... শ্ৰীটিকাৰাম শৰ্মা ২২

বড়ো

(১) আনি সান্নায ...... শ্ৰীকনিস্ক হাজোৱাৰী ২৩
(২) : বৰ থুনলাই আৰী ফৰায়ষ্ঠা ফীৰনি মাৱনাংগীৱিৱান : মুক্তী প্ৰবিন মজ্জাৰী ২৪
(৩) Problems of Social Education in Assam. Miss Barada Sarma. ২৬
Resuts of the Annual College Week: Competition — 1986—87.
সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

-: শুভেচ্ছা বাণী :-

"ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সীমিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ দ্বাৰা সংগ্ৰহীত বছৰেকীয়া বিভাগীয় পুঁজিৰ পৰা ১৯৮৬-৮৭ চনৰ মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী খনৰ প্ৰকাশ পলমকৈ হলেও তাৰ প্ৰাপ্ত অধ্যাপক আৰু সম্পাদক দ্বয়ে যথেষ্ট যত্নবান হোৱা বাবে অতি আনন্দিত হৈছো। আশা ৰাখিছো, এই চালুকীয়া মহাবিদ্যালয়ত পঢ়ি থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ সুপ্ত সাহিত্যিক প্ৰতিভাই বিশাল সাহিত্য জগতত কিয়দাংশ ইন্ধন ইয়াৰে যোগোৱাত সহায়ক হব।

এই মতকে পোষণ কৰি অন্তঃ কৰনেৰে সৈতে বিশ্বাস ৰাখি মহাবিদ্যালয়ৰ এই বছৰেকীয়া প্ৰকাশিত আলোচনীখনৰ উত্তৰোতৰ শ্ৰীবৃদ্ধি কামনা কৰিলো।"

৮ই মাৰ্চ্চ ১৯৮৮
ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়।

শ্ৰীকৰুণা কান্ত ৰাভা
অধ্যক্ষ
ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়

সম্পাদকীয়

সাহিত্য এটা জাতিৰ প্ৰধান পৰিচায়ক। জাতি এটাৰ উন্নতি অবনতিৰ হিচাব সাহিত্যৰ মাজেৰে প্ৰকাশ পায়। এটা জাতিৰ ভাষা, সংস্কৃতি, আচাৰ ব্যৱহাৰ ৰীতি-নীতি আদিৰ বিষয়ে জানিবলৈ হলে সেই জাতিটোৰ সাহিত্য অধ্যায়ন একান্তই প্ৰয়োজন। সবল সাহিত্য যেনেকৈ এটা সুস্থ সবল জাতিৰ প্ৰতিক, তেনেকৈ দুৰ্ব্বল সাহিত্যৰ এটা জাতি মেৰুদণ্ডহীণ প্ৰানী সৰূপ। মুঠতে মানবীয় সংস্কৃতি বিষয়ে কিছু জ্ঞান লাভ কৰিবলৈ সাহিত্যৰ প্ৰয়োজন নিতান্তই জৰুৰী।

"ভাব প্ৰকাশৰ মাধ্যম ভাষা" – এই মাধ্যমকে নেৰা-নেপেৰা চেষ্টা, শ্ৰম, চিন্তা, পাণ্ডিত্য আৰু নিস্বাৰ্থ সেৱাৰে সজাই পৰাই উলিয়ালে সৃষ্টি হয় ভাষা সাহিত্য সংস্কৃতিৰ। সাহিত্যই পঢ়ুৱৈক আনন্দ দিয়াৰ লগতে নকৈ চিন্তা কৰাত অনুপ্ৰেৰণা যোগায়। কিন্তু সেইবুলি সাহিত্যৰ উদ্দেশ্য অকল মানুহক সন্তুষ্ট কৰাই নহয়, শিক্ষা দিয়াহে। অনুপ্ৰেৰণা, বিশ্বাস, সৌন্দৰ্য্যবোধ, পৰিচন্নতা আদি সকলোৱে প্ৰয়োজনীয় অনুভূতিবোৰ সাহিত্যৰ পৰাই পাব পাৰি। প্ৰিয়জনৰ হৃদয়ৰ পৰা পোৱা মৰমে যেনেকৈ মানুহৰ মনক ৰঙীন কৰি তোলে; তেনেকৈ সাহিত্যৰ পৰা পোৱা এই অনুভূতি বিলাকে মানুহৰ বিবেকক নকৈ চিন্তা কৰাত উদগণি যোগায়। সেয়ে আমাৰ এই মহাবিদ্যালয় আলোচনী খনৰ যোগেদি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোক মনৰ আনন্দৰ খোৰাক যোগোৱাৰ লগতে নবীন লিখক সকলোক উৎসাহ প্ৰেৰণা দিয়াৰ এটি ক্ষুদ্ৰ প্ৰয়াস চলাইছো।

আজিৰ যুগ শিক্ষাৰ যুগ। সুশিক্ষা বিনে আজিৰ যুগত নিজকে পৰিচয় দিয়া কঠিন। কিন্তু সেই বুলি শিক্ষাৰ উদ্দেশ্য অকল "চাকৰী" হব নোৱাৰে। স্কুল, কলেজৰ পাঠ্যক্ৰমতে সীমাবদ্ধ শিক্ষাৰ মূল্যই এজন মানুহক প্ৰকৃত জ্ঞানী কৰি তুলিব নোৱাৰে। যিকোনো এটা বিষয়ত প্ৰকৃত জ্ঞান লবলৈ হলে সেই বিষয়টোৰ ব্যাৱহাৰিক দিশটোৰ প্ৰতিও গুৰুত্ব দিয়া প্ৰয়োজন। খেতি পথাৰৰ বোকা নগাকিলে কিতাপত পঢ়া "সোণালী ধান"ৰ গূঢ়াৰ্থ বুজা কঠিন। সেয়ে প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে অকল স্কুল কলেজৰ পাঠ্যক্ৰমৰ মতবাদ সমূহতে আবদ্ধ নাথাকি হাতে কামে আগবাঢ়িলে নিজৰ লগতে দেশ তথা সমাজৰ মঙ্গল হব।

স্বীকাৰোক্তি ঃ—

আলোচনী এখন সুন্দৰ ভাবে সজাই পৰাই তোলাটো কিমান কঠিন তাক অকল ভুক্ত ভোগীয়েহে জানে। মোৰ ক্ষেত্ৰটো সেই একেই কঠিনতাই দেখা দিলে। অতি কম মুলধনেৰে আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰিবলগীয়া হোৱাত আলোচনীখনৰ সৌন্দৰ্য্য প্ৰকাশত যথেষ্ট বাধা পৰিল। আলোচনী খনৰ বাবে যথেষ্ট পৰিমানৰ গল্প, কবিতা, প্ৰবন্ধ আদি আহিছিল যদিও ভাব বেছি

আগেই উপযুক্ত মানদণ্ড সম্পন্ন নাছিল। তাৰোপৰি মোৰ সত্তে খোকা-খুন্দা লাগি থকা "কম মুলধন" নামৰ সমস্যাটোৰ বাবেই বহু সংখ্যক লিখনীও প্ৰকাশ কৰিব পৰা নগল। আৰু সেই কাৰণেই বোধহয় আলোচনীখন "উচ্চ মানদণ্ড" নামৰ বিশেষনটোৰ পৰা বঞ্চিত হ'ল। তাৰ বাবে মই সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত কৰযোৰে ক্ষমা ভিক্ষা মাগিছো।

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ ঃ--

যি সকল ব্যক্তিৰ অনুপ্ৰেৰণা আৰু সহায়ত মই এই গুৰু দায়িত্ব লৈ আলোচনী সম্পৰ্কে সম্যক জ্ঞান লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'লো তেওঁলোক সকলোলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু মৰম নিবেদিছো। আলোচনীখন প্ৰকাশৰ ক্ষেত্ৰত মোক বিশেষ ভাবে দিহা পৰামৰ্শ দি আৰু হাতে কামে লাগি সহায় কৰা চাৰ হেৰম্ব কুমাৰ ৰাভাৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ। তাৰো পৰি মোক আন আন ধৰণে সহায়ৰ হাত আগবঢ়াই আলোচনীখন প্ৰকাশৰ বাটলৈ অনা চাৰ সুৰেশ ডেকা, বসন্ত কুমাৰ শৰ্মা, এচ মোমিন, বাৰ্ণ দৈমাৰী আৰু আন আন মোৰ মাননীয় অধ্যাপক সকল আৰু মোৰ চিৰ নমস্য চাৰ অধ্যক্ষ কৰুণা কান্ত ৰাভা আৰু উপাধ্যক্ষ ক্ষীৰোদ খাংলাৰীৰ ওচৰত মোৰ শ্ৰদ্ধা ভৰা শিৰ সদায় দোঁ খাই ৰব। আকৌ এই ক্ষেত্ৰত মোক সহায় সহযোগিতাৰে উৎসাহিত কৰা বন্ধু শৈলেন, প্ৰদীপ উদ্ধৱ, বিপুল, হেমন্ত, ভবেশ, কন্দৰ্প আৰু আন আন বন্ধু বান্ধৱীৰ লগতে মোক এই ক্ষেত্ৰত উৎসাহ যোগোৱা সাঃ সম্পাদক ৰঞ্জিত কুমাৰ ৰাভালৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছো। এই সংখ্যা আলোচনীৰ বাবে প্ৰবন্ধ পাতি পঠিয়াই আলোচনীখন ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোলৈ মই শলাগৰ শৰাই আগবঢ়াইছো অৱশেষত দুধনৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী খনৰ উজ্বল ভবিষ্যত কামনাৰে—

গজেশ্বৰ কলিতা
জয়তু দুধনৈ মহাবিদ্যালয়
জয়তু দুধনৈ মহাবিদ্যালয়
আলোচনী।

প্ৰবন্ধ

গোৱালপাৰা জিলাৰ বাঁশপূজা।

গীতা সৰকাৰ
প্ৰবক্তা ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়
অসমীয়া বিভাগ

সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিৰ সম্বন্ধ অঙ্গাঙ্গী। এটা মুদ্ৰাৰ দুটা পিঠি। সংস্কৃতিক বাদ দি সাহিত্যই তাৰ পূৰ্ণ ৰূপ প্ৰকাশ কৰিব নোৱাৰে। সাহিত্যৰ ৰূপ সামগ্ৰিক কিন্তু সংস্কৃতিৰ ৰূপ আঞ্চলিক। অঞ্চল ভেদে ই ৰূপ সলায় আৰু কিছুমান আঞ্চলিক বৈশিষ্ট্যও ধাৰণ কৰে। গোৱালপাৰা জিলাত প্ৰচলিত ওপৰোক্ত "বাশঁ পূজা" নামৰ লোক অনুষ্ঠানটোৰ দুটা আঞ্চলিক ৰূপ দেখা যায়। এটা ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দক্ষিণ পাৰ আনটো উত্তৰ পাৰ। এই প্ৰবন্ধটোত দক্ষিণ পাৰৰ বাশঁ পূজা সম্পৰ্কে আলোচনা কৰা হ'ব।

গোৱালপৰীয়া ভাষাৰ লগতে গোৱালপৰীয়া সংস্কৃতিৰ এতিয়ালৈকে বাপক অধ্যয়ন হোৱা নাই। অসমীয়া জাতীয় সংস্কৃতিত গোৱালপৰীয়া সংস্কৃতিৰ বৰঙণি বা অৱদান কিমান তাক দুটা এটা প্ৰবন্ধৰ বাহিৰে কোনেও ভাল কৈ গুৰুত্ব দিয়া নাই। গোৱালপাৰাও বৰ্ত্তমান অধিকাংশ সংস্কৃতিয়ে লুপ্ত প্ৰায়। তাৰ বাবে দায়ী আমাৰ এফালে শিক্ষিত সমাজ আৰু আনফালে হোজা গাৱলীয়া ৰাইজ। শিক্ষিত সকলে শিক্ষাৰ পোহৰ পোৱাৰ লগে লগে পুৰণি সকলো দলিয়াই পেলাই আধুনিক ঠাচত চলিবলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু তাকে দেখি গাৱলীয়া ৰাইজেও সকলো আওকান কৰি কোনোমতে জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰিবলৈ লৈছে। তেওঁলোকে নিজৰ কৃষ্টিক কু-সংস্কাৰ পূৰ্ণ অদৰকাৰী বুলি ভাবি সেইফালে পিঠি দিছে। কিন্তু কিয় ? এটা জাতি জীয়াই ৰাখিবলৈ হলে তাৰ ভাষা আৰু সংস্কৃতিৰ আঞ্চলিক ৰূপৰ প্ৰয়োজন অপৰিহাৰ্য্য।

বৰ্ত্তমান গোৱালপাৰা জিলাত প্ৰচলিত কিছুমান লোক অনুষ্ঠানৰ ভিতৰত বাশঁ পূজাও এটা। এই বাশঁ পূজা এপ্ৰিল মাহৰ মাজ ভাগত চ'ত মাহৰ শেষত ত্ৰয়োদশীৰ দিনাখন পতা হয়। তাৰ আগদিনাখন বাঁহনিৰ পৰা দুডাল বাঁহ কাটি আনি চাঁচি ধুনীয়াকৈ নতুন কাপোৰেৰে মেৰিওৱা হয়। আৰু মূৰত এটাকৈ চোঁৱৰ পিন্ধাই বেদীত স্থাপন কৰা হয়। বাঁহনিৰ পৰা বাঁহ কাটি অনাৰ নিয়মটো হ'ল যিটো বাঁহৰ আগ পূৱ মুৱাকৈ হালি থাকিব সেই টোহে কাটিব লাগিব আৰু বাঁহ কটাৰ সময়ত কিছুমানৰ বিশেষ গীতো গোৱা হয়। বৰ্ত্তমান

উত্তৰ পাৰত এই গীতবোৰ অপ্ৰচলিত। সেই গীতবোৰ এনেকুৱা "গোৰ কোনা ছাৰে বাঁশেৰ গুৰুৱা বুলিয়া আগাল কোনা ছাৰে বাঁশেৰ আগালি বুলিয়া, মদ্য কোনা ৰাখে মদন কাম বুলিয়া"। তাৰোপৰি বাঁহ সৃজন, চোঁৰৰ সৃজনবো বেলেগ বেলেগ গীত আছে। সন্ধিয়া বাঁশ পূজা কৰা প্ৰতি ঘৰে ঘৰে নাম কীৰ্ত্তন কৰা হয়। এই পূজা এদিনীয়াকৈ বা তিনি দিনীয়াকৈ কৰা হয়। প্ৰথম দিনাখন বাঁহ কাটি আনি বেদীত স্থাপন কৰা হয়, দ্বিতীয় দিনাখন বাঁহৰ গুৰিত হোম পোৰা হয় আৰু তৃতীয় দিনাখন বিল বা পুখুৰীৰ পাৰলৈ নি বাঁহ চুডালক পানী খুৱাই বাঁহত মেৰিওৱা কাপোৰ কানি খুলি বাঁশ পূজা সামৰা হয়। এই পূজাৰ প্ৰসাদ আখৈ, কল আৰু গাখীৰেৰে বনোৱা পিঠাগুৰিৰ লাড়ু প্ৰধান। "মদন কামেৰ লাড়ু" বুলি জনাজাত। আচলতে বাশঁ পূজাৰ এই দেৱতা জন 'মদন কাম" বুলিও খ্যাত। তেওঁ পুৰুষ। যি চুডাল বাঁহেৰে এই পূজা কৰা হয়, সেই চুটাৰ এটাক মতা আৰু আনটোক তিৰোতাৰ প্ৰতীক হিচাপে লোৱা হয় বা মতা আৰু মাইকী বুলিয়ে গণ্য কৰা হয়। সেই ফালৰ পৰা লক্ষ্য কৰি এই উৎসৱ সৃষ্টিৰ প্ৰতীক বুলি কব পাৰি। কামৰূপ অঞ্চলত এই উৎসৱ "ভথেলি" বুলি জনাজাত সেই সময়ত পৃথিৱী গৰ্ভৱতী হয় আৰু তাৰ আগজননী স্বৰূপে এই ধৰণৰ পূজা পাতল কৰা হয়। উত্তৰ পাৰৰ মুছলিম সম্প্ৰদায়ৰ মাজতো এই উৎসৱ প্ৰচলিত। ইয়াক "মাদাৰ" বুলি কোৱা হয়।

পুহ মাহতো এই বাশঁ পূজা কৰা হয়। এই সময়ৰ বাশঁ পূজাক 'চাতালী বাঁশ' বুলি জনা যায়। এই সময়ত গোটেই পুহ মাহ ঘৰে ঘৰে চোঁৱৰেৰে বাঁহ লৈ সৰু সৰু লৰা বিলাকে ঢাকৰ বাজনাৰ লগত নাচি মাগি ফুৰে। তাৰ পিচত পুহ মাহৰ সংক্ৰান্তিৰ দিনাখন পূজা কৰি ভোজ ভাত খায়।

এই বাঁশ পূজা উপলক্ষে কোনো কোনো ঠাইত আজি কোপতি প্ৰতিযোগিতা মূলক খেলবো আয়োজন কৰা হয়। আচলতে খেলৰ প্ৰতিযোগিতা নহয় বাঁহৰ প্ৰতিযোগিতা-হে। কোনে কিমান দীঘল বাঁহলৈ আহিব পাৰে, সেই হিচাবে পুৰস্কাৰ দিয়া হয়। খেলাৰ কাৰণে ডাঙৰ মুকলি পথাৰৰ প্ৰয়োজন হয়। কথিত আছে যে "কুচ বিহাৰেৰ 'বাস্' বলো-ৰাম পুৰেৰ 'বাঁশ'।" কোচবিহাৰৰ ৰাস মেলাৰ দৰে বলোৰাম পুৰৰ (কোচ বিহাৰৰ ওচৰৰ ঠাই) বাঁশ মেলা বিখ্যাত আছিল। বলোৰাম পুৰৰ মেলা আজি কালি আগত কৈ সৰু হৈছে যদিও বিভিন্ন ঠাইত সেই দিনাখন সৰু সুৰাকৈ মেলা হোৱা দেখা যায়।

গতিকে দেখা যায় যদিও গোৱাল-পৰীয়া সংস্কৃতিৰ প্ৰচলন কমি গৈছে; ই একে-বাৰে লোপ পোৱা নাই। গোৱালপাৰাৰ সকলো ধৰণৰ কৃষ্টি সংস্কৃতিক জীয়াই ৰাখিবলৈ সকলো গোৱালপৰীয়া ৰাইজে যাতে চেষ্টা কৰে আৰু গোৱালপৰীয়া সংস্কৃতিক অসমীয়া সংস্কৃতি হিচাবে একেখন মঞ্চত প্ৰকাশ কৰিব পাৰে তাৰ বাবে যিখিনি সহৃদয়তা বা আন্তৰিকতা সেইখিনি সকলো অসমীয়াৰে থাকে তাকে কামনা কৰিলোঁ।

অমৃত ভূষন দেৱ অধিকাৰীৰে স্মৃতিত।

শ্ৰীৰমেশ কলিতা
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

গোৱালপাৰা জিলাৰ পৰা (অবিভক্ত) বৰ্ত্তমান সময়লৈকে যি কেইজন কৃতি পুৰুষে অসম সাহিত্য সভাৰ সভাপতি পদ অলংকৃত কৰিছে সেই সকলৰ ভিতৰত প্ৰথম সভাপতি জন হল অমৃত ভূষণ দেৱ অধিকাৰী। ১৮৬৬ চনত গোৱালপাৰা চহৰৰ প্ৰায় ২৫ কিলো-মিটাৰ নিলগত থকা দলগোমা গাওঁত অধিকাৰী দেৱৰ জন্ম হয়। তেখেতৰ পিতৃ কণ্ঠ ভূষণ দেৱ অধিকাৰী এজন পণ্ডিত আৰু সুবক্তা আছিল। লৰালি কালছোৱা অধিকাৰী দেৱে দলগোমাত কটায়। দূৰ্ভাগ্য ক্ৰমে অধিকাৰী দেৱৰ লৰালি কালতে পিতৃ বিয়োগ হোৱাত তেখেতে জেষ্ঠ ভাতৃৰ তত্বাৱধানত ডাঙৰ দীঘল হয় সেই সময়ত ৰাজ্যখনত ইংৰাজী শিক্ষা প্ৰচাৰ আৰু প্ৰসাৰতা লাভ কৰিছিল।

অধিকাৰী দেৱে স্থানীয় ইংৰাজী স্কুলত নাম ভৰ্ত্তি কৰে আৰু মেধা শক্তিৰ পৰিচয় দিয়ে। হাইস্কুল শিক্ষান্ত পৰীক্ষাত সুখ্যাতিৰে উত্তীৰ্ণ হৈ অধিকাৰী দেৱে কলিকতাৰ স্কটিছ চাৰ্চ কলেজত অধ্যয়ণ কৰিবলৈ লয়। কিন্তু অকস্মাং তেখেতৰ জেষ্ঠ ভাতৃৰ মৃত্যু হোৱাত তেখেতে ঘৰলৈ আহিবলৈ বাধ্য হয়। ঘৰুৱা অৱস্থা ভাল নোহোৱাত অধিকাৰী দেৱে চাকৰিত সোমায়। তেখেতে আন ভাল চাকৰি নলৈ শিক্ষক চাকৰিহে ললে। যোৰহাটৰ বেজবৰুৱা হাইস্কুলত কেই বছৰ মান চাকৰি কৰাৰ পিছত গৌৰীপুৰৰ ৰজাৰ অনুৰোধত গৌৰীপুৰ ইংৰাজী স্কুলত শিক্ষক হিচাবে যোগদান কৰে। শিক্ষক হিচাবে অধিকাৰী দেৱে অতি সুদক্ষ আছিল। গৌৰীপুৰৰ ৰজাই তেখেতক বৰ শ্ৰদ্ধা কৰিছিল। সেই সময়ত কিছুমান স্বাৰ্থপৰ লোকৰ প্ৰৰোচনাত বঙালী সংস্কৃতিয়ে গোৱালপাৰা জিলাক ঢাকি ধৰিছিল। যি কেইজন ব্যাক্তিয়ে গোৱালপাৰা জিলাত অসমীয়া ভাষা সংস্কৃতি ৰক্ষাত আপ্ৰান চেষ্টা কৰি গল তাৰ ভিতৰত অধিকাৰী দেৱ আৰু প্ৰসন্ন নাৰায়ণ ঘোষ অন্যতম। গৌৰীপুৰৰ ৰজাই গোৱালপাৰা বঙলা ভাষাৰ প্ৰচলন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু অধিকাৰী দেৱে এই ষড়যন্ত্ৰৰ বিৰুদ্ধে তীব্ৰ প্ৰতিবাদ কৰিছিল আৰু ৰাইজৰ মাজতে সভা সমিতি পাতি জনমত গঠন কৰিছিল।

অধিকাৰী দেৱ সংস্কৃত ভাষাত সু-পণ্ডিত আছিল। বিভিন্ন ধৰ্ম শাস্ত্ৰ তেখেতে অধ্যয়ন কৰিছিল। অধিকাৰী দেৱৰ ৰচিত পুথি হল

মহাপুৰুষ মাধবদেৱৰ নাম ঘোষা ব্যাখ্যামূলক পুথি "শ্ৰীসনাম নামঘোষা"।

অসমীয়া ভাষাৰ এইখন মূল্যবান কিতাপ বহী আৰু আৱাহন কাকততো তেখেতে বহু কেইটা মূল্যবান প্ৰবন্ধ প্ৰকাশ কৰে।

ইংবাজী ১৯২৩ চনত যোৰহাটত বহা অসম সাহিত্য সভাৰ পঞ্চম অধিবেশনত অধিকাৰীদেৱে সভাপতিৰ আসন পায়। সভাপতি পদত থকা কাল ছোৱাত তেখেতে অসমীয়া ভাষা সাহিত্যৰ উন্নতিৰ হকে বহুতো চেষ্টা কৰিছিল। ১৯২১ চনত অধিকাৰী দেৱে এটি লৰা এজনী কন্যা সন্তান এৰি থৈ স্বৰ্গগামী হয়।

মুদ্ৰাত অসমীয়া ভাষা

শ্ৰীপ্ৰফুল্ল কুমাৰ কলিতা
স্নাতক দ্বিতীয় বাৰ্ষিক
ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়
১৯৮৭ ইং

ৰাজনৈতিক ভাৱে সুসংগঠিত এটা জাতিৰ মুদ্ৰা অৰ্থনৈতিক, সামাজিক আৰু সংস্কৃতিৰ প্ৰতীক। অৰ্থনৈতিক ক্ষেত্ৰত মুদ্ৰা অপৰিহাৰ্য্য যদিও সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক মূল্য মানতো ইয়াৰ অৰিহনা কম নহয়। খৃষ্ট পূৰ্ব প্ৰায় ১৫০০ বছৰৰ আগতে ভাৰতত "নিস্ক" নামৰ এবিধ স্বৰ্ণ মুদ্ৰাৰ প্ৰচলন থকাৰ কথা ইতিহাসে প্ৰমাণ কৰিছে। যজ্ঞৰ শেষত পুৰোহিতক স্বৰ্ণ মুদ্ৰা দক্ষিণা দিয়াৰ কথা শত পথ ব্ৰাহ্মনত উল্লেখ আছে।

"তস্মৈ ত্ৰিনি শত মাননি হিৰন্যানি দক্ষিণা" বৈদিক যুগত "বিবিধানি ৰত্নানি"ৰ কথা উল্লেখ পোৱা যায়। মনু সংহিতাৰ যুগত দায় দোষৰ কাৰণে "ধেনুদণ্ড" দিয়াৰ বিহিত ব্যৱস্থা থাকিলেও মনু সংহিতাত অৰ্থদণ্ডৰ ব্যৱস্থাও আছিল, তথাপি আজিলৈ সেই যুগৰ কোনো মুদ্ৰা উদ্ধাৰ হোৱা নাই। কনিস্ক চন্দ্ৰগুপ্ত, চোল, কাশ্মীৰৰ ৰজা, দ্বিতীয় এপোলোটোছ আদি ৰজা সকলৰ সং সামান্য মুদ্ৰা উদ্ধাৰ হৈছে। মোগলৰ পূৰ্ববৰ্তী ৰজা সকলে সাধাৰণতে মুদ্ৰাৰ ওপৰত ৰাজকীয় প্ৰতীক ব্যৱহাৰ কৰিছিল। তাত ৰজাৰ বিৱৰণ বা চন তাৰিখ দিয়া হোৱা নাছিল। সেই যুগতো দুই এজন ৰজাই নিজৰ ৰাজত্ব কালৰ বৰ্ণনা দিয়াৰ প্ৰমান পোৱা যায়। ইণ্ডোগ্ৰীক সম্ৰাট দ্বিতীয় এপোলোটোছৰ মুদ্ৰাত ৰাজকীয় বৰ্ণনা পোৱা যায়। মোগলৰ ৰাজত্ব

কালত প্ৰচলিত মুদ্ৰাত ৰজাৰ সবিশেষ বৰ্ণনা, শক আদি খোদিত কৰা হৈছিল।

কামৰূপত অতি প্ৰাচীন কালৰে পৰা স্বৰ্ণ, ৰৌপ্য আৰু তামৰ মুদ্ৰাৰ কথাৰ উল্লেখ পোৱা যায়। খৃষ্টীয় ৬ষ্ঠ শতিকাৰ শেষভাগৰ ৰজা মহাভূতি বৰ্মা আৰু তেওঁৰ পৰিনাতি ভাস্কৰ বৰ্মাই মুদ্ৰাৰ প্ৰচলন কৰাৰ কথা পোৱা যায়। ভাস্কৰ বৰ্মাৰ পিছতো আন আন ৰজা সকলে মুদ্ৰাৰ প্ৰচলন কৰিছিল। সেয়েহে কড়িৰ ওপৰত ৰাজকীয় বানী খোদিত কৰা সম্ভৱ হোৱা নাছিল। "কড়ি-মুদ্ৰা" ৰ পৰৱতী যুগত ধাতুকে বস্তু বিনিময়ৰ কাৰণে বা দক্ষিণাৰ ৰাবে "পূৰ্ণ শত ৰাজতাং" বুলি মন্ত্ৰ মতাৰ উল্লেখ পোৱা যায়। টকাৰ পূৰ্ববতী অৱস্থা "ৰজত" মুদ্ৰাত বিদ্যা-মান খৃষ্টীয় একাদশ শতিকালৈ প্ৰচলিত মুদ্ৰাত ৰাজকীয় প্ৰতীক ব্যৱহাৰ কৰা দেখা যায়। ইয়াৰ পৰৱতী কালত প্ৰচলিত মুদ্ৰাত খৰোষ্ঠী বা ব্ৰাহ্মী লিপিৰে সংস্কৃত ভাষাত বাণীবদ্ধ কৰা হৈছিল। খৃষ্টীয় চতুৰ্দশ শতিকালৈ কামৰূপত সকলোবোৰ ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান, ৰাজকীয় কাৰ্য্য, অভিষেক, উৎসৱ আদি সংস্কৃত ভাষাত সম্পাদন হৈছিল। কামৰূপত সংস্কৃত ভাষাৰ প্ৰভাৱ অতি পুৰণি। খৃষ্ট পূৱ ১৫০০ বছৰ আগৰে পৰা কামৰূপত আৰ্য সংস্কৃতি আৰু সংস্কৃত ভাষাই প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল। শত পথ ব্ৰাহ্মন ৰচিত হোৱাৰ সময়ত বৈশ্বানৰ অগ্নিয়ে পশ্চিমৰ পৰা দাহন কৰি ক্ৰমে সদানীৰা নদীৰ পাৰত শেষ কৰিলে। পিছত পূৰ্বদেশ (ম্লেচ্ছদেশ) ব্ৰাহ্মনৰ যজ্ঞ হোমে পৱিত্ৰ কৰে। তেতিয়াৰ পৰা কামৰূপত আগ-যজ্ঞ আদিৰ অনুষ্ঠানৰ প্ৰচলন হৈ আৰ্য্য সভ্যতাৰ বিস্তাৰ হয়। আৰ্যবীৰ পৰশুৰাম, দুৰ্যোধন, ভীম, অৰ্জুন, শ্ৰীকৃষ্ণ, বৃষকেতু আদিয়ে এই ৰাজ্য জয় কৰিছিল আৰু কামৰূপৰ অনাথ ৰজা সকলে আৰ্য ৰজা সকলৰ অশ্বমেধ, ৰাজসূৰ্য, ৰাজপেয় আদি যজ্ঞত উপস্থিত থাকি কেইবাজন ভাৰত সম্ৰাটক ৰাজচক্ৰৱতী বুলি মানি তেওঁলোকৰ বশ্যতা স্বীকাৰ কৰিছিল। যজ্ঞৰ শেষত আৰ্য-বৰ্তৰ পৰা যাগ-যজ্ঞ সম্পন্ন কৰিব পৰা ঋত্বিক আৰু বেদ সংহিতা আদি ধৰ্ম শাস্ত্ৰ কামৰূপলৈ লৈ আহিছিল। ৰশিষ্ঠ, পৰাশৰ, কন্ব, গৌতম, কাপ্য, জামদগ্নি আদি মহামহা ঋষি-মুনি সকলক কামৰূপত স্থাপন কৰিছিল। তেওঁলোকে ৰাজ দৰবাৰত উচ্চ আসন পাইছিল আৰু যাগ-যজ্ঞ সম্পন্ন কৰাৰ উপৰিও বেদ, সংহিতা, নিৰুক্ত, কল্প, জ্যোতিষ আদিৰ চৰ্চাৰ কাৰণে বিভিন্ন স্থানত তেওঁলোকৰ কাৰণে আশ্ৰম পাতি দিয়া হৈছিল।

এই আশ্ৰম সমূহত সংস্কৃত চৰ্চা আৰু জ্যোতিষ, আয়ুৰ্বেদ, পশু চিকিৎসা আদিৰ বিষয়ে গবেষণা চলোৱা হৈছিল। পালকাপ্য তেনেকুৱা এজন অৰ্থাৰ্য ঋষি। এই দৰে আৰ্য আৰু অনাৰ্য সংস্কৃতি আৰু ভাষা মিশ্ৰিত হৈ কামৰূপীয়া সংস্কৃতিয়ে স্বকীয় গঢ় লয়। সকলো বোৰ ধৰ্মীয় আৰু ৰাজকীয় কাৰ্য্য সংস্কৃত ভাষাত সম্পন্ন হৈছিল যদিও ৰজাৰ সমাৰ কৰা, বিচাৰ, কৃষি-কাৰ্য, কৰ সংগ্ৰহ আদি স্থানীয় কথিত ভাষাত সমাধা কৰা হৈছিল ফলত সংস্কৃত উপৰি প্ৰাকৃত অপভ্ৰংশ ভাষায়ো ৰাজদৰবাৰত যোগ্য আসন লাভ কৰিলে। ৰজাৰ অনুশাসনাৱলী. দানপত্ৰ, মোহৰ, মুদ্ৰা আদিত অপভ্ৰংশ ভাষাই স্থান ললে। ভাস্কৰ বৰ্মাৰ ফলি, মোহৰ, লিপি আদি ব্ৰাহ্মীমূলত পোৱা যায়। হিউৱেনচাঙৰ টোকাৰ পৰা জনা যায়

যে, বিভিন্ন গোষ্ঠিৰ মানুহৰ উচ্চাৰণৰ পৰা ভিন ভিন ভাষাৰ উদ্ভৱ হয়। বিশেষকৈ চাৰি পীঠ বা চাৰি প্ৰদেশৰে গঠিত কামৰূপত প্ৰাকৃত ভাষাই গা কৰি উঠিছিল। কামৰূৰৰ ভাষাৰ লগত ওচৰ-চুবুৰীয়া ৰাজ্যৰ ভাষাৰ মিল কম যদিও মিথিলা আদিৰ ভাষাৰ লগত সাদৃশ্য আছিল। হিউৱেনচাং কামৰূপলৈ অহাৰ সময়ত পূৰ্ববঙ্গ কামৰূপ ৰাজ্যৰ অন্তৰ্গত আছিল। আৰু কামৰূপ ৰাজ্যৰ বিস্তিতি কৰ্ণ সুবৰ্ণ লৈ বিয়পি আছিল।

প্ৰাচীন কালত কামৰূপ এখন বিশাল সাম্ৰাজ্য আছিল। ইয়াৰ ভৌগলিক সীমা পূবে দিক্কৰ বাসিনী দেৱীৰ মন্দিৰ, উত্তৰে হিমালয় পৰ্বত, পশ্চিমে কৰতোৱা (সদানীৰা) দক্ষিণে সাগৰ, কামৰূপৰ ৰত্নপীঠৰ জনসাধাৰণ আৰ্য নৰ্দ্দিক তেজৰ মিশ্ৰিত আৰু আন আন পীঠৰ মানুহ আৰ্য মঙ্গোলীয় ৰক্তোদ্ভৱ। সেই কাৰণে ৰত্নপীঠৰ মানুহৰ উচ্চাৰণৰ লগত আন পীঠৰ মানুহৰ উচ্চাৰণৰ প্ৰভেদ আছিল। কোচৰাজ্যৰ পতনৰ পিছত প্ৰশাসনীয় সম্বন্ধ নাইকিয়া হোৱাৰ পিছত ৰত্নপীঠৰ ভাষাৰ লগত আন আন পীঠৰ ভাষাৰ সম্বন্ধ কমি আহিল। ৰত্নপীঠৰ পশ্চিমাঞ্চলৰ ভাষা নিকটবৰ্তী বঙ্গ ভাষাৰ কবলত পৰে। ভাস্কৰ বৰ্মাৰ যুগৰ পৰা নৰনাৰায়ণ চিলাৰায়ৰ যুগলৈ প্ৰায় ৯০০ বছৰ কামৰূপীয় ভাষাই পূব ভাৰতত আধিপত্য বিস্তাৰ কৰি আহিছিল। হিউৱেনচাঙৰ টোকা কালিকা পুৰাণ, যোগিনী তন্ত্ৰ, আদি গ্ৰন্থ ঐতিহাসিক দৃষ্টিকোণেৰে চালে এই কথাৰ সত্যতা প্ৰতিপন্ন হয়। ভাষাৰ ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰত ৰাজকীয় পৃষ্ঠপোষকতাত কামৰূপী ভাষাই ৰজাৰ শাসনাৱলী, দানপত্ৰ, মোহৰ আৰু মুদ্ৰাত স্থান পাইছিল। ভাস্কৰ বৰ্মাৰ নিধনপুৰৰ তাম্ৰলিপিয়ে ইয়াৰ সাক্ষ্য দিয়ে। খৃষ্টীয় চতুৰ্দশ পঞ্চদশ শতিকাত কামৰূপৰ পূৰ্ব্বাঞ্চলত আহোম সকলৰ প্ৰতি-পত্তি বৃদ্ধি পায় আৰু ভৰলুৰ পূব পাৰৰ পৰা পূৰ্ব ৰাজ্যখণ্ডক 'অহম মূলক' বা অসম মুলুক বা অসম ৰাজ্য বুলি মহাপুৰুষ শ্ৰীশঙ্কৰ দেৱ আদি পণ্ডিত সকলে আখ্যা দিয়াৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি যে তেতিয়াৰ পৰাই এই দেশৰ নাম অসম দেশ আৰু ইয়াৰ ভাষা অসমীয়া ভাষা বুলি পৰিগণিত হয় আৰু এই ভাষা কোচবিহাৰলৈ ব্যাপি থাকে। ইয়াৰ পশ্চিমাঞ্চলৰ ভাষা বঙ্গ ভাষাত বিলীন হৈ গ'ল।

প্ৰাচীন কামৰূপৰ ৰজা সকলৰ ভিতৰত শালস্তম্ভ বংশীয় ৰজাসকলৰ মুদ্ৰা, কোচ ৰজা সকলৰ মুদ্ৰা, ত্ৰিপুৰাৰ ৰজাৰ মুদ্ৰা, জয়ন্তীয়া ৰজাৰ মুদ্ৰা আৰু আহোম ৰজাৰ মুদ্ৰা কিছুমান উদ্ধাৰ হৈছে।

উদ্ধাৰ নোহোৱা মুদ্ৰাৰ মাজত হয়তো অসমৰ কিমান জাতীয় গৌৰৱ লুপ্ত হৈ আছে তাৰ ইয়ত্তা নাই। এই মুদ্ৰা সমূহ সোণ ৰূপ, তাম, প্ৰস্তৰ, কড়ি আদি বিভিন্ন বস্তুৰে নিৰ্মিত। নগা ৰাজ্যত কাঠৰ পৰাও মুদ্ৰা কটা হৈছিল। আন আন পৰ্বতীয়া ৰাজ্যত কাঠ, প্ৰস্তৰ, মাটিৰেও মুদ্ৰা তৈয়াৰ কৰিছিল। বিভিন্ন মূল্যমানৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি মুদ্ৰা তৈয়াৰ কৰা হৈছিল। এই মূল্যমানৰ নিৰিখ আছিল টকা, আধলি, সিকি, চৰতীয়া, আদমহীয়া, তিনিৰতীয়া ইত্যাদি। পুৰণি কালত এই মুদ্ৰাৰ মূল্যমানৰ নিৰিখ আছিল পূণ ৰজত, অৰ্ধ ঘূৰণীয়া চাৰিকোণীয়া, আঠকোণীয়া, নকোণীয়া ওজনৰ ফালৰ পৰাও মূল্যৰ লগত মিল ৰখা হৈছিল। ● ●

সংক্ষিপ্ত

বিঃ দ্ৰঃ— বিভিন্ন গ্ৰন্থৰ সহায় লৈ লিখা হৈছে।

হিটলাৰ, দ্বিতীয় মহাসমৰ আৰু হিটলাৰৰ পৰাজয়ৰ কাৰণ

শ্ৰীগোলাপ শংকৰ নাথ
উঃ সাঃ ১ম বাৰ্ষিক [কলা]

পৃথিৱীত দ্বিতীয় মহাসমৰৰ অগনি জ্বলোৱাবীৰ হিটলাৰৰ সম্পূৰ্ণ নাম আছিল আডল্ফ হিটলাৰ। পৃথিৱীত এতিয়ালৈকে তিনিজন বীৰেই ইউৰোপ মহাদেশৰ প্ৰায়বোৰ দেশ জয় কৰিছিল। সেই কেইজন হ'ল জুলিয়াচ চিজাৰ নাপলেয় বনাপাত আৰু আনজন হ'ল আডল্ফ হিটলাৰ। হিটলাৰৰ লক্ষ্য আছিল গোটেই পৃথিৱীখন এটা জ্যাতি আৰু এখন সাম্ৰাজ্যত পৰিণত কৰা যত ইহুদী আৰু কমিউনিষ্ট সকলৰ স্থান নাথাকিব প্ৰথম মহাসমৰত জাৰ্মানীৰ সামৰিক শক্তি ফ্ৰান্সৰ হাতত একেবাৰে ধ্বংস হৈছিল। সেই সময়তে হিটলাৰৰ নাজী পাৰ্টিয়ে ঠন ধৰি উঠিছিল। নাজী পাৰ্টিৰ আন কঁাধাৰ কেইজন হল হাৰমান গোৱেৰিং ৰজেন বাৰ্গ আৰু হাৰ মান হেচ। হিটলাৰে নাজী পাৰ্টিৰ অন্যতম সদস্য আৰ্ণেষ্ট ৰোৱেসৰ লগ লাগি অৱসৰ প্ৰাপ্ত সৈনিক, জেলৰ পৰা পলোৱা কয়দী দাগী অপৰাধী সকলক লৈ এছ-এ নামৰ এটা সৈন্য বাহিনী খোলে আৰু তাৰ মাজৰ পৰা বিশ্বাসী সকলক লৈ এছ এছ নামৰ সৈন্য বাহিনী এটা গঠন কৰে। এই দলদুটাৰ সহায়ত সেই সময়ৰ সকলোবোৰ ৰাজনৈতিক দল ভাঙি দিয়ে আৰু চৰকাৰ ভংগ কৰি নিজে জাৰ্মানিক চেঞ্চেলাৰ ২য় আৰু তেওঁৰ হাতত থকা বিশ্বাসী নাজী পাৰ্টিৰ সদস্য সকলক বিভিন্ন পৰ্য্যায়ৰ মন্ত্ৰী পাতে। ইয়াৰ পিছতে হিটলাৰে সেই সময়ৰ জাৰ্মানীৰ মৃত প্ৰায় সৈন্য-দলটো আধুনিক অস্ত্ৰৰে সু- সজ্জিত কৰে আৰু সৈন্য বাহিনীৰ হাইকমাণ্ডে ভাঙি দিয়ে আৰু সকলো ক্ষমতা নিজৰ হাতলৈ নিয়ে। তাৰ পিছতে এই সৈন্য দলটিৰ সহায়ত আৰম্ভ কৰে তেওঁৰ বিজয় অভিযান আৰু ইয়াৰ ফলস্বৰূপে আৰম্ভ হয় দ্বিতীয় মহাসমৰৰ।

হিটলাৰে প্ৰথমে অধিকাৰ কৰে নিচেই কাষতে থকা অষ্ট্ৰীয়া আৰু জাৰ্মাণীৰ লগত চামিল কৰি এখন দেশ বুলি ঘোষণা কৰে। অষ্ট্ৰীয়াৰ পিছতে হিটলাৰে অধিকাৰ কৰি গল চোকো শ্লোভিয়া, পোল্যে ফ্ৰান্স. কিনল্যে ডেনমাৰ্ক নৰৱে ধৰিছিল যদিও হঠাতে তেওঁৰ আক্ৰমণৰ লক্ষ্য বিমান ঘাটি সমূহ এৰি লণ্ডন

॥ আহ্বান ॥

দিলীপ কুমাৰ নাথ
উচ্চতৰ মাধ্যমিক ২য় বাৰ্ষিক

লোহিত্যৰ তীৰত
মূমূৰ্ষ জনতা,
কিহৰ তাড়নাত
কৰিছা আৰ্ত্তনাদ।
বুজা নাই
বুজিবৰ অবকাশো নাই।
কিন্তু এনেদৰে কলে জানো হব ?
জনম ভূমি ৰাখিবলৈ হ'লে—
কৰিব লাগিব মৃত্যুপণ,
লব লাগিব লাচিতৰ হেংদান।
আগুৱাব লাগিব আদৰ্শৰে
কনকলতা মূলা গাভৰুৰ।
গঢ়িব লাগিব যুদ্ধৰ বাবে
একে নিশাই ৰক্ষা কবচ।
নাভাবিবা নোহোৱা বুলি বীৰ
মণিৰাম পিয়লি খৰ্গেশ্বৰ দিলীপ হুজুৰী,
হে সন্তান জন্মভূমি ৰাখিবলে
আগবাঢ়া .... আগবাঢ়া
সমস্বৰে গোৱা জয়গান।

। উন্মত যৌৱন ।

শ্ৰীহুৰ কুমাৰ ৰাভা
উচ্চতৰ মাধ্যমিক শ্ৰেণী
বিজ্ঞান
২য় বাৰ্ষিক

অশালীন স্বপ্নবোৰ হৃদয় উজাৰি ওলায়
যৌৱনৰ পয়োভৰে বিশৃঙ্খলতাৰ সৃষ্টি কৰে
কিমান যে ভুগিলো যাতনা
উন্মাদ বাসনাবোৰৰ বাবে
তথাপিও মন মোৰ হোৱা নাই ক্লান্ত
অশান্ত অনুভূতি গতি অবিশ্ৰান্ত
মুখৰ হাঁহি বিৰিঙাই চিৰ জ্যোতিস্মান
আঃহ কি ভয়াৰহ ... ... ।
সকলোবোৰ শিকলিৰ বান্ধ
খুলি খুলি যায়
উন্মত্ত যৌৱনৰ অবিশ্ৰান্ত গতিৰ বাবে॥

—আঞ্জলী হৰিণী—

শ্ৰীমনোৰঞ্জন নাথ
উঃ মাঃ প্ৰথম বাৰ্ষিক (কলা)

আঞ্জলী হৰিণী এটি অকলে অকলে
দিগন্তৰ ফালে চাই,
কৰকে নোৱাৰো সখি কি কথা ভাৱিছে
অকলে অকলে তাই।
নিৰ্জন বনত সখি কিয় জানো আজি
ভাৱমত্ত চিন্তা ক্লিষ্ট,
নাজানো কোন সথাই স্ব প্ৰিয়তমাক
দিলে এনে মনোকষ্ট।
অন্তৰৰ যত-দুখ চকুৰ পানীৰে
কৰি দিলে যে প্ৰকাশ
সংগী থাকিও আজি সংগীহীনা সখি
দূৰ দিগন্ত আকাশ।
প্ৰেমাতুৰা সংগীক কত যে কিমান
প্ৰেম যাঁচিছিল তাই,
সখিৰ সপোন আজি দিঠক নহ'ল
সংগী কাষত নাই।

★ ★ ★

আও, হৰিণী দেখোন নলৰে নচৰে
কি হ'ল তাইৰ আজি,
ইমান কাষ চাপিছো তথাপি অলৰ
নে মৃত্যুৰ মাৰিছে বাজি?
জীৱন্তে পাম বুলি হৰিণী জনীক
ডিঙিত সাৱটি ধৰি,
মনৰ আনন্দে মই ৰ'লো বহু পৰ
চেতনা নাহেচো' ঘূৰি।
আপাদ মস্তক চাই গম পালো মই
জীৱন্ত নহয় তাই,
এইটো এটা শৰীৰ মৃত হৰিণাৰ
ডিঙি মোৰ গ'ল শুকাই।
হৰিণীক এৰি থৈ দৌৰ দিলো ভিৰাই
সন্মুখৰ ফালে চাই,
ততালিকে সাৰ পাই অনুভব কৰিলোঁ।
বিচনাতে আছো মই।

অসহায় ছোৱালী জনী

শ্ৰীদীলিপ কুমাৰ বড়ো
টি, ডি, চি প্ৰথম বাৰ্ষিক

মাথো এটি অনুৰোধ শিল্পী
তোমাৰ তুলিকাৰে মাথো এটি
অঙ্কিত কৰা
য'ত চিহ্নিত হ'ব
অসহায় ছোৱালী জনীৰ
ব্যাথা ভৰা হৃদয়ৰ
গুপুত বেদনা ।

মোৰ মনত আছে
আলফুলীয়া ছোৱালী জনী
যি জনীৰ ফ্ৰোক টোৱে
যাৰ যৌৱন ঢাকিব পৰা নাছিল !
লাজত সেঁতা পৰি
ফ্ৰোকটো মাথো টানিছিল
আৰু টানিছিল ।

হে শিল্পী তোমাৰ তুলিকাৰে
তাইৰ নিমজ চকুজুৰি
এনেকৈ অঙ্কিত কৰিবা যেন
সেই নিমজ চকুজুৰিয়ে
চাৰিওপিনে কিবা বিচাৰিছে
বিচাৰিছে কাৰোবাৰ পৰা অকনমান
অকৃত্ৰিম স্নেহ আৰু
জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা ।

আৰু শেষত লাঞ্চিতা, বঞ্চিতা হৈ
চকুজুৰি যেন সেমেকি উঠিছে
তাইৰ ভপত চকুলো দুধাৰি ······
এনেকৈ অঙ্কিত কৰিবা
যত শ্ৰোতস্বিনীৰ দৰে, চকুলো
হিলদল ভাঙি গৈ আছে
বাধাৰ প্ৰাচীৰ স্বৰূপ শিলা খণ্ড
চূৰ্ণ বিচূৰ্ণ কৰি ····· ।

ঃ মই বনুৱা ; মই ৰনুৱা ঃ

দিবাকৰ শৰ্মা
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

মই বনুৱা, এৰা মই বনুৱা'
নহয় ; মই ৰনুৱা ;
দেখা নাই মেদিনী ফালি ৰক্তাক্ত সূৰুয
ওলাই আহিছে ।
শুনা নাই তৰোৱালৰ ৰজন জননে
হুংকাৰ মাৰিছে ।
মোৰ দুবাহুত থকা শক্তিক
তোমালোকে ভেঙুচালি কৰিছা ?
দেখা নাই নৌকা যুদ্ধত
নৱীয়া গাবে কৰা যুজ ?
শুনা নাই

মোৰ ভাইৰ কেচাতেজৰ
লুইতৰ পাৰত বিননি ?
মই তাৰেই বংশধৰ ।
এৰা ! মই বনুৱা
ৰনুৱা হৈও মই ৰনুৱা
মই অথৰ্ব হৈও পঙ্গু নহও ।
মোৰ মৃত্যুৱে ৰিঙিয়াই কৰা প্ৰতিবাদত
তোমালোক ছাই হৈ যাবা ।
পৰাজয়ৰ গ্লানিয়ে তোমালোকক
দহি মাৰিব ।
এয়া কংশ নিধনৰ পাল ।
নৰসিংহ ৰূপে কশিপু বধৰ পাল ।
দুঃশাসনৰ ৰক্ত পানৰ পাল ।
প্ৰলয় জলত চাৰিবেদ উদ্ধাৰৰ পাল ।
সেয়ে—
মই ৰনুৱা হৈও ৰনুৱা ।

গল্প

ঘেৰ ঘেৰি বাছ

শ্ৰীপ্ৰণৱ দাস
১ম বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

ক্ৰিং ক্ৰিং ক্ৰিং। কলিং বেলৰ শব্দত মোৰ টোপনি ভাগি গ'ল। মই হুৰ মুৰকৈ বিছনাত উঠি বহি দুৱাৰৰ বাহিৰ ফালে কান দিলো। বাহিৰত শুনা পালো কিছুমান খোজৰ শব্দ। মই প্ৰথমে সৰু লৰা ছোৱালী বোৰে দুষ্টালী কৰা বুলি ভাৱিছিলো। কিন্তু কিবা ভাৱি মই মোৰ নিজৰ অজ্ঞাতে দৰ্জাৰ ফালে আগবাঢ়ি খিলিটো খুলি দিলো। বাহিৰত দেখা পালো গাখীৰ বেপাৰীটোৱে ৰাতিপুৱাৰ গাখীৰ দিবলৈ আহিছে। মই ভিতৰলৈ গৈ পাত্ৰ এটি আনি তাৰ পিনে আগুৱাই দিলো। সি পাত্ৰটোত তাৰ নিজস্ব সজুঁলিটোৰে গাখীৰ ঢালি দিয়াৰ লগতে মোলৈ বুলি এখন কাগজ আগবঢ়াই দিলে। মই কাগজখন পঢ়ি তাৰ মুখলৈ চাই ৰলো। ইমান টকা হৈছে মই ভাৱি আগ গুৰি নাপালো। মোৰ দোধোৰ মোধোৰ অৱস্থাৰ কথা বোধ হয় সিবুজি পালে আৰু মোক উদ্দেশ্য কৰি কলে→ চলিত মাহ আৰু যোৱা মাহৰ লগত লগ লগাইহে আপোনাক বিল দিছো। তাৰ কথাতহে মোৰ দোধোৰ মোধোৰ মনটো শুদ্ধ পথলৈ ঘুৰি আহিল। মোৰ নিজৰে লাজ লাগি গ'ল। তাৰ মানে মই যোৱা মাহৰ টকা দিয়াই নাই। পিছত গাখীৰ বেপাৰীটোক টকা সহ বিদায় দিলো।

এইবাৰ মই দৰ্জাখনৰ খিলিটো বন্ধ কৰি ভিতৰলৈ আহিলোঁ। ভিতৰত কাপোৰ যোৰ পিন্ধি ভাত খাবলৈ বহিছোহে এনেতে আকৌ কোনোবা অহাৰ সংকেত ক্ৰিং ক্ৰিং। মই বৰ বিৰক্তি অনুভৱ কৰিলো। এবাৰ ভাবিলো কলিং বেলটো আতৰাই থম নেকি? কিন্তু পিছ মূহুৰ্ততে ভাবিলো চহৰৰ যিহেতু প্ৰত্যেক ঘৰ মানুহে কলিং বেলৰ প্ৰয়োজন বোধ কৰে মই তাৰ ব্যাতি ক্ৰম হওঁ কিয়? ভাৱি ভাৱি কেতিয়া গৈ সন্মুখৰ দৰ্জা খনৰ

খিলিটো খুলি দিলে গমকে নাপালো । বাহিৰত বৈ থকা পেপাৰ বেপাৰীটোৰ মাততহে সম্বিত ঘুৰাই পালো। এইয়া লওঁক বাবু আপোনাৰ বাতৰি কাকত এইদৰে কৈ সি মোৰ ফালে এখন বাতৰি কাকত আগবঢ়াই দি অদৃশ্য হ'ল । সি যোৱাৰ ফালে মাথো মই চাই ৰলো । হঠাৎ কিয়া ভাবি বাতৰি কাকতত চকু ফুৰালো। প্ৰথম পৃষ্টাত মোৰ দৃষ্টি গোচৰ হ'ল এটি বাছ দুৰ্ঘটনা। মই ঘটনাটো পঢ়ি বলৈ ললো। পঢ়া শেষ হওঁত মোৰ চকুৰে পানী নিজৰি নিজৰি ওলায় লৈ ধৰিলে যেন দুটি নিজৰা এইমাত্ৰ পাহাৰৰ ওপৰৰ পৰা তললৈ বৈ আহিছে ।

মই ভাৱ সাগৰৰ বহল বকুত মোৰ সৰু নাওঁখন মেলি দিলো আৰু তাৰ মাজতে মোৰ ব্ৰজেনৰ মুখখন জিলিকি উঠিল । ব্ৰজেন আৰু মই একেলগে পঢ়িছিলো । আমি সহপাঠী আছিলো। আমি প্ৰায় একেলগে ফুৰিছিলো। কিন্তু তাৰ মাজতে আমাক শনিয়ে ধৰিলে । আমি দুয়ো এদিন বন্ধু বিচ্ছেদ কৰিলো । সিওঁ মোৰ পৰা আতৰি ফুৰা হ'ল আৰুময়ো তাৰ পৰা আতৰি ফুৰা হ'লো । ইতিমধ্যে আমাৰ প্ৰবেক্সিকা পৰীক্ষা নিচেই ওচৰত আছিল পৰীক্ষাত মই উৰ্ত্তীৰ্ণ হলো কিন্তু সি পৰীক্ষা দিবই নোৱাৰিলে। কাৰণ যি ঘৰ মানুহে এসাজ খাই আন সাজলৈ চিন্তা কৰিব লাগে সেই ঘৰৰ ল'ৰাই পৰীক্ষাত বহে কেনেকৈ ? তেতিয়াৰ পৰা আমাৰ দুয়োৰে আজিলৈকে দেখা দেখি হোৱা নাই । মই চহৰলৈ গুছি অহাৰ কেইদিন মান পিছত খবৰ পালো যে সি বোলে তাৰ ওচৰতে থকা চাহ বাগিছাৰ সহৰি পদত ভৰ্ত্তি হৈছে ।

সি মই থকা চহৰ খনলৈ প্ৰায় অহা যোৱা কৰে । চাহ বাগিছাখনৰ আগৰে দৈনিক ৰাতি পুৱা এখন ঘেৰ ঘেৰ শব্দৰে পুৰণি বাছ অহা যোৱা কৰে। সেই বাছখনকে চাই বাগিছাৰ বনুৱাকে ধৰি সকলোৱে চহৰলৈ ঢাপলি মেলে। সেই ৰাস্তাটোৰ আছিল সেইখনই একমাত্ৰ বাছ। তেওঁলোকৰ কাৰণে সেই বাছখনই আছিল যেন যথেষ্ট। তেওঁলোকৰ দুখ কষ্ট লাঘৱ কৰিব পৰিছিল সেই কছে । ব্ৰজেনেওঁ অন্য সকলৰ দৰে ঘেৰ ঘেৰ বাছখনতেই আহ-যাহ কৰিছিল ।

এদিন ৰাতিপুৱা ঘেৰ ঘেৰি বাছতেই সি চহৰলৈ কিয়া এটা বিশেষ কামত গৈছিল কিন্তু তাৰ যাত্ৰা সেইদিনা শুভ নাছিল । বাছ খন গৈ থাকতে ৰাষ্টাৰ মাজত থকা এটি গৰুৰ প্ৰাণ বছাব যায় বাচখন দুৰ্ঘটনাৰ পতিত হৈছিল আৰু বাছখন ওচৰতে থকা দ গৰ-খাৱৈ এটিত পৰি গৈছিল ।

পিছত গম পোৱা গৈছিল যে বাছখনৰ মাথো চাবিটি প্ৰানীয়ে নিয়তিৰ নিষ্ঠুৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা পৰিছিল। ঘটনাৰ দুদিন পিছতে চাহ বাগিছাৰ অৰ্থাৎ ঘেৰ ঘেৰি বাছৰ লোম হৰ্ষক দুৰ্ঘটনাটো বাতৰিত আগ স্থান লাভ কৰিছিল। মই বাতৰি কাকততে ঘটনা টো নিৰ্দ্দিষ্ট অঞ্চলটোতে দুৰ্ঘটনা । মোৰ হাতত থকা বাতৰি কাকত খন কেতিয়ায়ে মাটি পালে ধৰিবই নোৱাৰিলো । বাতৰিখন হাতৰ পৰা পৰি যোৱাত হে বাস্তৱলৈ ঘুৰি আহিলো । আৰু মোৰ চকুৰ নিজৰা দুটি বন্ধ কৰিবলৈ মোৰ জেপত থকা ৰুমাল খন সৎ ব্যৱহাৰ কৰিলো । ▱

প্ৰতাৰনা

শ্ৰীগঙ্গেশ্বৰ কলিতা
স্নাতক ২য় বাৰ্ষিক

বাহিৰত ওলাই চাৰিওফালে চকু ফুৰালে অৰুণে। বাৰটা বছৰ পিছত পৃথিৱীখন তাৰ নতুন নতুন লাগিল। প্ৰকৃতিৰ গছ-লতা, চৰাই চিৰিকতিৰ মাজত সি এটা নতুন পৰিবৰ্ত্তন লক্ষ্য কৰিলে। এৰা বহুত বছৰ পিছত সি আকৌ উভতিছে মুক্ত পৃথিবীখনলৈ।

আজিৰ পৰা ঠিক বাৰ বছৰ আগতে এনে এটি দিনতে সি জেইলৰ চাৰিবেৰৰ মাজত জীৱন যাত্ৰা আৰম্ভ কৰিছিল। যোৱা সম্পুৰ্ণ বাৰটা বছৰ সি জেইলৰ চাৰিবেৰৰ মাজত কটাই দিলে স্তব্ধ ভাবে। কিন্তু বাহিৰত ওলাই আজি তাৰ গতি ৰুদ্ধ হৈ গ'ল। সি এতিয়া কলৈ যাব? তাৰ পুৰণি সমাজ খনেতো তাক আকৌ আগৰ দৰে গ্ৰহণ নকৰে। কিন্তু যাবই বা ক'ত? তাৰ চিন্তাত যতি পৰি যায়। সম্পূৰ্ণ বাৰটা বছৰ ধৰি তাৰ বাহিৰত ওলোৱাৰ যি অদম্য হেপাহ আছিল, আজি এই মূহুৰ্ত্তত সকলো নিঃ শেষ হৈ গ'ল। অনিচ্ছাকৃত ভাবে লাহে লাহে সি আলিবাটত খোজ পেলালে।

প্ৰতিটি খোজৰ ঝংকাৰত পুৰণি কথা বোৰে তাৰ মনত হিল্লোল তুলিবলৈ ধৰিলে। তাৰ কলেজীয়া জীৱনৰ প্ৰতিটি মূহুৰ্ত্ত .... লগে লগে তাৰ মনত উদ্ভাসিত হ'ল শেৱালীৰ প্ৰতিচ্ছৱি P. U. lst year তে তাৰ মনৰ সান্নিধ্যলৈ অহা শেৱালীজনী। যাৰ নিবিড় সান্নিধ্যত সি বহু মূল্যবান সময় জলাঞ্জলি দিছিল। পাৰ্কৰ ঘাহঁনিত বহি যাৰ হাতখন তাৰ দুহাতৰ মাজত ৰাখি বহু সময় পাৰ কৰিছিল। সেই শেৱালী জনীয়ে তাৰ অবিহনে আত্ম হত্যা কৰিম বুলি কৈছিল। কিন্তু তাইৰ এটি মাত্ৰ ভুলেই, ভুল নহয় প্ৰতাৰনাই তাৰ জীৱনলৈ নমাই আনিলে অমাবস্যাৰ কলা আন্ধাৰ। অতীতৰ কথাবোৰ এটি এটিকৈ তাৰ মনত উদ্ভাসিত হবলৈ ধৰিলে।

সেয়া আছিল বাৰ বছৰ আগৰ বৰ্ষণ-মুখৰ এটা নিশা। সন্ধিয়াৰ পৰাই এচপৰা কলা ডাৱৰে আকাশখন ছানি ধৰিছিল। বিজুলী ঢেবেকণীয়ে সোঁৱৰাই দিছিল যে অলপ পিছতে এজাক ডবা পিতা বৰষুণ হব। কিন্তু কিনকিনিয়া বৰষুণতে মেঘৰ সেই তৰ্জন গৰ্জনৰ সাম কাটিব ধৰিলে তেতিয়া মাজনিশা হঠাৎ ....

: টক টক টক ....

: কোন? দুৱাৰত কৰা কৰাঘাতত টোপনিৰ পৰা খক-মককৈ সাৰ পাই অৰুণে মাত লগালে। কিন্তু কোনো উত্তৰ নাই। ঘড়ীটোলৈ চালে অৰুণে। ১২ বাজি ১৫ মিনিট গৈছে। ইমান নিশা কোন হব পাৰে? তাৰ চিন্তা বাঢ়ি যায়।

: বাহিৰত কোন সেয়া? অৰুণে তীব্ৰ

ভাবে আকৌ সুধিলে।

ঃ মই। সৰুকৈ শুনা গল এটি নাৰী কণ্ঠস্বৰ। সন্দেহ আৰু বিস্মিত মনে লাহে লাহে অৰুণে দুৱাৰৰ খিলি টোত হাত দিলে।

ঃ তুমি ? অৰুণে দুৱাৰ খুলি আগন্তুকক দেখি আচৰিত হ'ল।

ঃ কিন্তু ইমান ৰাতি তুমি কৰ পৰা ? আহা ভিতৰলৈ আহা বাহিৰত বৰষুণ দি আছে। অৰুণে আগন্তুকক হাতত ধৰি ভিতৰলৈ আনিলে।

ঃ ইমান ৰাতি তুমি কৰ পৰা আহিলা শেৱালী ? অৰুণে তাইক বিচনাত বহিব দি নিজে কাষত বহি সুধিলে কিন্তু তাই মাথোন কান্দিব ধৰিলে। লাহে লাহে উচুপনি বাঢ়ি গল। অৰুণ বৰ বেমেজালিত পৰিল।

ঃ শেৱালী ; কি হৈছে তোমাৰ ? অৰুণে শেৱালীৰ মুৰটো ডাঙি দি সুধিলে। কিন্তু তাইৰ উচুপনি বন্ধ নহল।

ঃ শেৱালী কোৱানা কি হৈছে তোমাৰ ? চকুৰ পানী বোৰ মচি দি দি অৰুণে সুধিলে।

ঃ মোক মোক ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিছে অৰুণ দা। অৰুণৰ বুকুত মুৰটো গুজি দি জোৰেৰে কান্দি উঠিল।

ঃ কিন্তু কোনে ? কিয় ? অৰুণ আচৰিত হ'ল।

ঃ ককাইদেউৱে। তাই উচুপি উচুপি কলে।

ঃ কেতিয়া দিলে ? অৰুণৰ চকু দুটি ডাঙৰ হল।

ঃ সন্ধিয়া ৭-৩০ মান বজাত।

ঃ কিন্তু তুমি ইমান সময় কত আছিলা ? মোক আগতে মতা নাই কিয় ?

ঃ তোমালোকৰ ঘৰৰ মানুহ বোৰ শোৱা নাছিল বাবে মই সৌ জোপোহা জোপাৰ তলত বহি আছিলো। চকু পানী মচি মচি শেৱালীয়ে কলে।

ঃ বাৰু যি হ'ক। কিন্তু তুমি এতিয়া ইয়াত কেনেকৈ থাকিবা ? মানুহে জানিলে বৰ বেয়া কথা হব। বলা তোমাক ঘৰত থৈ আহো। অৰুণে তাইৰ পিঠিত হাত বুলাই বুলাই নম্ৰ সুৰত কলে।

ঃ উহু মই নেযাওঁ। তাই উচুপি উঠিল।

ঃ নহয় শেৱালী তুমি যাবই লাগিব। আন মানুহে জানিলে বৰ দুৰ্নাম হব তোমাৰ। আচলতে ককাইদেউৱাই যদি তোমাক কিবা খংত উলিয়াই দিছে এতিয়া হয়তো অনুতপ্ত হৈছে। হয়তো তুমি মাৰাৰ লগত শুই থকা বুলি ভাবিয়ে তেওঁও বিচাৰ খোচৰ কৰা নাই। অৰুণে বুজনিৰ সুৰত কথাষাৰ কৈ তাইৰ ফালে চালে।

ঃ উহু মই নেযাওঁ। আকৌ উচুপনি।

ঃ তেন্তে কি কৰিব খোজা ? অৰুণৰ তীব্ৰ কণ্ঠস্বৰ। শেৱালী নিমাত।

ঃ মোৰ ইয়াতে থাকিব বিচৰা ?

ঃ উ: তাই উচুপি উচুপি কলে।

ঃ কিন্তু মই তোমাক ইয়াত ৰাখো কেনেকৈ ? তোমাক ৰাখিব লাগিলে দুয়ো ইয়াৰ পৰা ৰাতিয়ে পলাই যাব লাগিব। যাবা ?

ঃ যাম চকুপানী মচি মচি তাই কলে।

ঃ কিন্তু তোমাৰ লাগতিয়াল কাপোৰ কানিটো একোৱে অনা নাই। কালি ৰাতিপুৱাই তুমি কি পিন্ধিবা ?

ঃ আনিছো। ককাইদেউৱে উলিয়াই দিওতে

মায়ে মোৰ কাপোৰ দুযোৰ বাষ্টাত দি গৈছে।

: মাৰাই দি গৈছে ? অৰুণৰ যেন কৰবাত খোকজা লাগিল। যেন শেৱালীয়ে কিবা লুকুৱাইছে'

: কিন্তু কাপোৰ কত! ? প্ৰমান চোৱাৰ ভঙ্গীমাত কথাকেইটা অৰুণে কৈ শেৱালীৰ ফালে চালে।

: বাহিৰৰ বাৰান্দাত থৈছো। শেৱালীৰ কথাত অৰুণ একেজাপে উঠি বাহিৰৰ বাৰান্দাৰ তাৰ ডালৰ পৰা দুযোৰ মেখেলা চাদৰ টান মাৰি লৈ আহি ঘূৰাই পকাই চাব ধৰিলে।

: ঠিকেইটো ! কিন্তু তাইক ঘৰৰ পৰা কিয় উলিয়াই দিলে ? এয়া কিহৰ চক্ৰান্ত ? অৰুণে ভাবিলে।

: বাৰু শেৱালী কিয় তোমাক ককাইৰাই উলিয়াই দিছে ? অৰুণে মৰমেৰে সুধিলে। শেৱালী নিমাত।

: কোৱানা শেৱালী। মোৰ পৰা জানো তুমি কিবা লুকুৱাব বিচৰা ? অৰুণে গদ্ গদ্ কণ্ঠে কলে।

: তুমি কিয় নজনা ভাও জুৰিছা ? শেৱালীয়ে প্ৰতিবাদৰ সুৰত কলে।

: তাৰ মানে ? সি বিস্মিত হ'ল।

: মই মই অন্তঃস্বত্বা। শেৱালী কৈ উচুপি উঠিল।

:অন্তঃস্বত্বা ? কিন্তু কোনে ? কোনে কৰিলে তোমাৰ এই সৰ্ব্বনাশ। অৰুণ খঙত কপিবলৈ ধৰিলে।

: তুমি মোক অবিশ্বাস কৰা ? গদ্ গদ্ স্বৰে কলে তাই।

: তুমি কি কব বিচাৰিছা, খোলাখুলিকৈ কোৱা। কোনে তোমাৰ এই সৰ্ব্বনাশ কৰিলে ? অৰুণৰ খংত চকু ৰঙা হ'ল।

: কি তুমি নজনা ভাও জুৰিছা অৰুণদা ? তিনিমাহ আগৰ সৌ দিন বোৰ, যেতিয়া তুমি আৰু মই .... ।

: শেৱালী কি কব খুজিছা তুমি ? তাৰ মানে তুমি কব খোজা তোমাৰ এই অৱস্থাৰ নায়ক মই। অৰুণ খং আৰু বিস্ময়ত হতবাক হ'ল।

: তুমি কিয় মোক বিশ্বাস নকৰা অৰুণ দা ? তুমিয়েটো মোৰ এই .... ।

: নহয় শেৱালী নহয়। তুমি ভূল কৰিছা। তুমি মোৰ বিষয়ে বহুত জানিবৰ বাকী বাবেই তেনেদৰে কৈছা। অৰুণে হতাশাত ভাগি পৰিল।

: অৰুণ দা।

: চোৱা শেৱালী তোমাক মই গভীৰ ভাবে ভাল পাইছিলো। তোমাৰ সান্নিধ্যতে মই মোৰ জীৱনৰ বাকী কাল চোৱা কটাম বুলি ভাবিছিলো। কিন্তু তুমি .. ..

: অৰুণ দা। —শেৱালী উচুপি উঠিল।

: তোমাক পাহৰি মই এখন্তেকো ৰব পৰা নাছিলো শেৱালী। তুমি বিহনে মোৰ মন আকাশ সদায়। অন্ধকাৰ হৈয়ে ৰব। কিন্তু ....
অৰুণৰ উশাহ ঘন হৈ যায়।

: অৰুণ দা

: চোৱা শেৱালী মইটো চিনেমাৰ নায়ক নহয় যে নায়িকা পথগামী হলেও পুনৰ বুজাই বঢ়াই মই তাইক আকৌ গ্ৰহণ কৰিম।

অৰুণ দা তুমি কি কব বিচাৰিছা ? স্থিৰ নেত্ৰে শেৱালীয়ে কথা কেইষাৰ কলে।

: এৰা। তুমি মোক প্ৰতাৰনা কৰিছা। তোমাৰ গৰ্ভত সেয়া আন কোনোবা তোমাৰ গোপন প্ৰেমিকৰ জীয়া স্বাক্ষৰ। অৰুণৰ চকু

চুটি চলচলীয়া হল ।

: অৰুণ দা তুমি......... তাই জোৰেৰে উচুপি উঠিল ।

: চোৱা শেৱালী তুমি যদিও ভাল জালেই পাতিছিলা, তথাপি তুমি বহুত ভূলেই কৰিলা যাৰ বাবে ....

: অৰুণ দা ...

: শুনা শেৱালী প্ৰথমতে তুমি কলা যে ককাইবাই তোমাক ৭-৩০ মান বজাতে উলিয়াই দিলে, কিন্তু তুমি বাব বজালৈ বাহিৰত বৈ থকাৰ অৰ্থ কি ? তুমি কোৱাৰ দৰে এই বৰষুণৰ ৰাতি তুমি জোপোহাৰ তলত বৈ থাকিলেও টো। অলপ হলেও তিতিলাহেতেন ! কিন্তু তেনে চিনটো মই একো পোৱা নাই। অভিজ্ঞৰ দৰে অথচ খংত কথা কেইষাৰ কৈ অৰুণ কিছু সময় ৰল ।

: দ্বিতীয়তে তোমাক ককাইবাই ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিয়তে মাৰাই কিয় কাপোৰ যোৰ তোমাক বাটত দি গল ? এয়া হয় তোমালোকৰ চক্ৰান্ত নহয় তুমি মিছা মাতিছা। অৰুণে শেৱালীৰ ওপৰত চকু ৰাখি কথা কেইটা কলে ।

: অৰুণ দা .... তাই উচুপি উচুপি অৰুণ মুখৰ ফালে চালে ।

: শেষত আটাইতকৈ নিদাৰুণ আৰু সত্য প্ৰমানটো হল মোৰ সন্তান জন্ম দিব পৰা ক্ষমতা নাই ।

: অৰুন দা শেৱালী উচুপি উঠিল ।

: চুবছৰ আগতে মোৰ এপিণ্ডিচাইটিচৰ অপাৰেচন কৰিবলৈ গৈ মই মোৰ পৌৰুষত্ব হেৰুৱাই পেলালো । বহু চেষ্টা কৰিও ডাক্তৰে মোৰ পৌৰুষত্ব ঘুৰাই আনিব নোৱাৰিলে । এয়া মোৰ স্পাৰ্ম, টেচ্‌টিচ ইত্যাদিৰ টেষ্ট ৰেৰ্পোট। সৰু ব্ৰিফকেইচটোৰ পৰা কেইখন মান কাগজ আনি শেৱালীৰ ওচৰলৈ দলিয়াই দি কথা কেইষাৰ কলে ।

: তুমি শুনিলে চুখত ভাগি পৰিবা বুলিয়েই মই এই ৰোৰ কথা আগতে তোমাক কোৱা নাছিলো। অৰুণৰ চকু চুটা চলচলীয়া হল ।

: অৰুণ দা ....

: কোৱা শেৱালী তুমি এতিয়াও কব খোজা তোমাৰ গৰ্ভৰ সেই সন্তানৰ পিতৃ মই ? অৰুণ একেথৰে তাইৰ ফালে চাই ৰ'ল ।

: কিয় ? কিয় তুমি মোক এনেদৰে প্ৰতাৰনা কৰি আনৰ ওচৰত নিজকে বিলালা ? কোৱা সেয়া কোন ? অৰুণৰ চকু চুটি ডাঙৰ হ'ল।

: অৰুণ দা মোক মোক ক্ষমা কৰিবা । মই মই ......তাই অৰুণৰ ভৰি চুখনত সাৱোটি ধৰিলে ।

: যিজনী ছোৱালীয়ে এজনৰ ওচৰত প্ৰেমৰ অভিনয় কৰি আনৰ ওচৰত গোপনে কামনাৰ পৰিতৃপ্তি ঘটায় তেনে ছোৱালীক মই ঘৃনা কৰো। অৰুণ শেৱালীৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি গল ।

: শেৱালী কোৱা সেয়া কোন ? যিয়ে তোমাৰ ... .

: অৰুণ দা তাই জোৰেৰে উচুপি উঠিল।

: শেৱালী মোৰ কথাৰ উত্তৰ দিয়া । অৰুণ খংত শেৱালীৰ পিনে চুখোজ আগুৱাই আহিল।

: অৰুণ দা মোক ক্ষমা কৰিবা । তাই উচুপি উচুপি কব ধৰিলে এদিন মানস দাই ...

: মানস ? শেৱালীৰ কথাৰ ওপৰতে অৰুণে

চিঞৰি উঠিল। তুমি মোৰ ওচৰত ভালপোৱাৰ অভিনয় কৰি মানসৰ ওচৰত নিজকে বিলালা নহয় ? অৰুণ আকৌ দুখোজ আগুৱাই গল শেৱালীৰ ফালে। তোমাক মই······ ···· অৰুণে শেৱালীৰ গলত দুহাতেৰে চেপি ধৰিলে। তাই উশাহ নাপাই চটফটাবলৈ ধৰিলে।

: তোমাক মই প্ৰাণ ভৰি ভাল পাইছিলো বাবেই তোমাক আজিলৈ মই ৰেহাই দিলো। গলৰ পৰা হাত দুখন এৰুৱাই আনি অৰুণে কলে। কিন্তু তুমি মোৰ ওচৰৰ পৰা আতৰি যোৱা, চিৰদিনৰ বাবে। তোমাৰ সৈতে আজিৰ পৰা মোৰ কোনো সম্পৰ্ক নাই। অৰুণ তাইৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি গৈ বেৰৰ পিনে মুখ কৰি থিয় হল।

: অৰুণ দা মই মই·····················

: যি কৈছো তাকে শুনা। নহলে হয়তো মোৰ ধৈৰ্য্যৰ বান্ধ চিঙি যাব। অৰুণৰ চকু দুটা সেন্দুৰ যেন হ'ল।

: নহয় অৰুণ দা ····· ···শেৱালীৰ বাক্য শেষ নহল। অৰুণে ঘপকৈ তাই হাতত ধৰি এক প্ৰকাৰ টানি নিয়ে বাহিৰ উলিয়াই দি দুৱাৰত খিলি লগাই দিলে।

নিদ্ৰাহীন ভাবে ৰাতিটো কটাই ৰাতি পূৱাই সি ওলাই গল উদ্দেশ্য বিহিন ভাবে। শেৱালীৰ ঘৰৰ আগেৰে যাওঁতে ঘৃনাত তাৰ নাকটো কোছ খাই গল। আবেলি চাৰিটা মান বজাত সি উভতিছে ধলং পলং খোজেৰে। আহি আহি সি তিনি আলিৰ পাৰ্কখনতে বহিল। মুখত তাৰ মদৰ গোন্ধ, চকুত নিদ্ৰাহীনতাৰ প্ৰলেপ আৰু মুখমণ্ডলত চিহ্নিত হৈছে বেদনা সিক্ত অস্পষ্ট ৰেখা।

তেতিয়া আন্ধাৰ নামিছে। চৰাই-চিৰিকটি বোৰ নিজৰ নিজৰ বাহত আশ্ৰয় লৈছে। এনে সময়তে মানস পাকৰ সন্মুখেৰে ঘৰলৈ উভতিছে। হঠাৎ মানসক দেখি অৰুণৰ হৃদয়ৰ স্পন্দন বাঢ়ি গল।

: মানস। পিছফালৰ পৰা বেগাই গৈ অৰুণে মাতিলে।

: কোন ? অ অৰুণ! মানসে থিয় দিলে।

: বিশ্বাস ঘাটক। তই মোক ··· ·· অৰুণ খংত কপিবলৈ ধৰিলে।

: অৰুণ কি হৈছে··· মানসে তাৰ বাক্যটো শেষ কৰিব নোৱাৰিলে। অৰুণৰ ব্যায়ামপুষ্ট হাতৰ এটা শক্তিশালী বক্সিং তাৰ নাকৰ ওপৰত পৰিল। মানসে ভাৰসাম্য ৰাখিব নোৱাৰি দুখোজমান পিছুৱাই গৈ বাগৰি পৰিল। লগে লগে অৰুণে তাৰ চোলাৰ কলাৰত ধৰি তুলি লৈ পাৰ্য্যমানে কেইটামান বক্সিং তাৰ মুখত আৰু পেটও মাৰিলে। অৰুণৰ শক্তিশালী হাতৰ বক্সিং সহ্য কৰিব নোৱাৰি মানস অৱশ হৈ বাগৰি পৰিল। কিন্তু অৰুণৰ খং তেতিয়াও কমা নাই। খংত তাৰ মুখ বিকৃত হৈ পৰিল। একেজাপে সি মানসৰ ডিঙিত দুহাতেৰে চেপি ধৰিলে। তাৰ পাছত ····তাৰ পাছত তাৰ আৰম্ভ হল কয়েদী জীৱন। ·····

কেৰ্ কেৰ্ কেৰ্ কে—ৰে—ক। এম্বেচাদৰ খনে তাৰ পিছতে ব্ৰেক মাৰি কথমপি তাৰ গাত নলগাকৈ ৰখাতহে তাৰ সম্বিত ফিৰি আহিল। সি ৰাস্তাৰ দাঁতিৰ ফালে আহিলে গাড়ীৰ ভিতৰৰ পৰা তাক কোনোবাই কিবা কলে। কেইজন মানে গিৰ্জ্জনী মাৰি হাঁহিলে।

তাৰ সেই ফালে ভ্ৰূক্ষেপ নাই। সি ৰাষ্ট্ৰাৰ দাঁতিৰ পৰা সোমাই যোৱা সৰু বাটটোৰে খোজ পেলালে।

: বাবু কিয়া চাহতা হ্যায় ? চিৰাব ? আত-আত আপ যিতনা চাহতা হায় ইতনায়ে মিলেগা। কিছুদূৰ যোৱাৰ পিছত এটা জুপুৰী ঘৰৰ চোতালৰ পৰা এজন দেশোৱালীয়ে তাক উদ্দেশ্য কৰি কথা কেইটা কলে। অৰুণে একো নকৈ তাৰ ফালে আগবাঢ়ি গল। দেশোৱালীটোৱে তাক জুপুৰীটোৰ বাৰান্দাত বহিবলৈ দি এটা মদৰ বটল আৰু এটা গ্লাছ আনি তাৰ আগত থলে।

: বাবু আপ পিও। আৰাম সে পিও। মে আভী আতা হুঁ। দেশোৱাল টোৱে তাৰ ৰিস্কাৰ চিট খন জোকাৰি জোকাৰি কলে।

: শেলী ৰে শেলী বাবুকো দেখো। চিৰাব-টিবাব যো কহুতা হ্যায় দে দো। মে আভী আতা হুঁ। সি ৰিস্কা খন লৈ ওলাই গল।

অৰুণে সম্পূৰ্ণ বটলটো পি শেষ কৰি বিড়ি এটা জ্বলাই তললৈ মুৰ কৰি বহি ৰল।

: বাবু আৰু চিৰাব লাগিব ? তাই গিৰিয়েকৰ নিৰ্দ্দেশ মতে অতিথিক সোধ পোচ কৰিবলৈ আহিলে। লগে লগে অৰুণে তাইৰ মুখলৈ চাই পঠিয়ালে।

: অৰুণ দা— তুমি ?

: শেৱালী তুমি ইয়াত ? অৰুণৰ কথাত অসং-লগ্নতা, চকুত বিস্ময়।

: অৰুণ দা, যোৱা বাৰটা বছৰে মোৰ জীৱনৰ বহু পৰিবৰ্ত্তন হ'ল। শেৱালী উচুপি উঠিল।

: তুমি—তুমি তাৰ মানে এই দেশোৱালীৰ টোৰ সৈতে বিয়া সোমালা ? অৰুণ চকু জলক তবক লাগিল।

: অৰুণ দা তাই কান্দি উঠে। কি কৰিম ? আপুনি মানস দাক হত্যা কৰি জেললৈ গল। মই সম্পূৰ্ণ ২/৩ মাহ চটফট্ কৈয়ে কটাই দিলো। লাহে লাহে গাওঁৰ মানুহে মোৰ অৱস্থা-টোৰ বিষয়ে গম পাই আমাক এঘৰীয়াকৈ থলে। কিন্তু অৰুণ দা দেউতাই মোক ঘৰৰ পৰা উলিয়াই দিলে। তাই জোৰেৰে উচুপি উঠিল। অৰুণ একেথৰে তাইলৈ চাই ৰল।

: লাহে লাহে ঘৰৰ পৰা ওলাই ভাবিলো ক'ত যাওঁ ? অন্ততঃ আহিব খোজা নয়নমনিটোৰ বাবে আত্মহত্যা কৰিবও ভয় লগা হ'ল। কান্দি কান্দি গৈ গৈ অৱশেষত চাৰিআলি পালো। হঠাৎ মোৰ অজ্ঞাতে ভৰি দুখনে মোক বৈ থকা বাছখনৰ ভিতৰলৈ বৈ গল। পিছত আহি এই বছৰ পালো। সম্পূৰ্ণ তিনিটা দিন নাখাই নলৈ দোকানৰ বাৰান্দাত পাৰ কৰি দিলো। অবশেষত এটি ৰিস্কাৱলাই মোৰ সম্পূৰ্ণ দায়িত্ব লব বিচাৰিলে এটি চৰ্ত্তত মই তাৰ লগত বিয়া সোমাব লাগে। মই ৰাজি নহৈ উপায় নাছিল। অন্ততঃ আহিব ধৰা মোৰ নয়ন মনিটোক এবাৰ দেখা পোৱাৰ আশাতে তাৰ চৰ্ত্তত মান্তি হলো। তাৰ পিছত এয়াই মোৰ গতানুগতিক জীৱন। তাই চকুপানী মছি মছি কথা কেইষাৰ কৈ তলমুৰ কৰিলে।

: শেৱালী তুমি ইমান নীচ্ ? অৱশেষত এটা ৰিক্সাৱালাৰ লগত তুমি বিয়া সোমালা ? অৰুণৰ মুখ ঘৃনাত কোঁচ খাই আহিল।

: কিন্তু কিন্তু মোৰ যে উপায় নাছিল। অন্ততঃ নয়মমনিটোৰ·········...

ঃ নয়নমনি ! এজনক ভালপাই আন এজনৰ সন্তান গৰ্ভত লৈ ফুৰিব তোমাৰ লাজ লগা নাছিল ? আৰু সেই বাবেই তুমি আত্ম হত্যাও কৰিব নোৱাৰিলা নহয় নে ? কিয় তুমি যে চোন কৈছিলা মোৰ অবিহনে চিপজৰী লম বুলি। সেয়া তোমা-লোকৰ পুৰুষক বশ কৰাৰ চোকা অস্ত্ৰ নহয়নে ?

ঃ অৰুণ দা কিন্তু মই······ ·····

ঃ তুমি স্বাৰ্থপৰ, প্ৰতাৰক। তাইৰ মুখৰ কথা কাঢ়ি আনি অৰুণে কলে। তুমি যদি ইমান সুন্দৰকৈ মোৰ ওচৰত প্ৰেমৰ অভিনয় নকৰিলা হেতেন তেন্তে হয়তো মোৰ জীৱনটো এনেদৰে ধ্বংস নহলহেঁতেন।

ঃ অৰুণ দা ········ ····

ঃ এয়া নতুন নহয় শেৱালী। নাৰীয়ে এনেদৰে পুৰুষক ঠগি অহাৰ উদাহৰণ বহুত আছে। কিয় কিয় তুমি মোক এনেদৰে প্ৰতাৰনা কৰিলা ? সেয়া জানো প্ৰকৃত ভালপোৱা ?

ঃ অৰুণ দা মোক ক্ষমা কৰা। মই মই ···· তাই অৰুণৰ ভৰি দুখনত ধৰিব খুজিলে।

ঃ খবৰদাৰ মোৰ কাষ নাচাপিবা। সি ঘপহকৈ ঠিয় হৈ কলে, তোমাক মই ঘৃনা কৰো। তুমি মোৰ কোনো নহয়। মোৰ মৰমৰ শেৱালীজনী কাহানীবাই মৰি ভূত হৈ গৈছে।

ঃ অৰুণ দা ····· তাই কান্দি কান্দি কিবা কৰ খুজিলে।

ঃ মোক কেতিয়াও অৰুণ দা বুলি নামাতিবা। মই তোমাৰ কোনো নহয়। মই ইয়ালৈ কেতিয়াওনাহো। সি যাব খোজে।

ঃ অৰুণ দা তাই তাৰ ভৰিত ধৰি কান্দি উঠে।

ঃ আঁতৰি যোৱা। অৰুণে তাইক ঠেলা মাৰি আতৰাই দিয়ে। তোমাক মই স্পৰ্শ কৰাও পাপ। তোমাক মই কেতিয়াও চাব নিবিচাৰো। অৰুণে যাবলৈ খোজ পেলালে।

ঃ কিন্তু অৰুণ দা তাই অৰুণৰ বাট আগছি ধৰি কান্দি কান্দি কিবা কব বিচাৰিলে।

ঃ চোৱা শেৱালী যাক মোৰ মানস প্ৰতিমা কৰিম বুলি মই মোৰ মনৰ মণি কোঠাত যি এটি কাৰেং সাজিছিলো তাত তাই বেদনাৰ এটমবোম দি গুছি গল। ভাঙি টুকুৰা-টুকুৰ হোৱা মনটোক জোৰা দি মই কাহানীও আকৌ এটি নতুন কাৰেং সাজিব নোৱাৰিম।

ঃ অৰুণ দা · · তাই উচুপি উঠে আকৌ।

ঃ আঁতৰ হোৱা। অৰুণে তাইক থেলা মাৰি আতৰাই দিয়ে। তাই চিটিকি গৈ বাৰান্দাৰ খুটাটোত মুৰটো খুণ্ডা খাই অচেতন হৈ বাগৰি পৰিল। অৰুণে সেই ফালে নোচোৱা কৈয়ে ধলং পলং খোজেৰে বাহিৰ ওলাই গ'ল। ▱

শায়েৰী

(১)

মওত কা ভী ইলাজ হো শায়দ
জিন্দেগী কা কই ইলাজ নহী
[মৃত্যুৰো চিকিৎসা আছে, জীৱনৰ কোনো চিকিৎসা নাই]

(২)

অভী তুম কমচীন হো
কাহী খো দি গি দিল মেৰা
তেৰে লিয়েহী ৰাখ্যা গিয়া হ্যায়
যোৱা হোকৰ লেলেনা

[এতিয়া তুমি সৰুৱে আছা, মোৰ হৃদয় খন কৰবাত হেৰুৱাই পেলাবা, তোমাৰ বাবেই মোৰ অন্তৰ খন সাঁচি থৈছো, ডাঙৰহলে লৈ লবা]

মণিন্দ্ৰ বসুমতাৰী
উঃ মাঃ ২য় বাৰ্ষিক (বিজ্ঞান)

★ আপুনি জানেনে ? ★ (কুইজ)

শ্ৰীটিকাৰাম শৰ্মা
উঃ মাঃ ১ম বাৰ্ষিক (কলা)

(১) লিখিত পৰীক্ষা দিয়াৰ নিয়ম প্ৰথমে ক'ত আৰু কেতিয়াৰ পৰা আৰম্ভ হৈছিল ?
(২) কিমান চনত আৰু ক'ত হীৰা বৃষ্টি হৈছিল ?
(৩) অক্সিজেন গেছ কোনে কিমান চনত আবিস্কাৰ কৰে ?
(৪) আটাইতকৈ ক্ষুদ্ৰ অংশৰ লিখক কোন ?
(৫) কোন গছৰ ফলে পোহৰ দিয়ে ?
(৬) যান্ত্ৰিক ঘড়ী কোনে আৰু কেতিয়া আবিস্কাৰ কৰে ?

উত্তৰ সমূহ ঃ -

(১) ১৭০২ খৃঃত। ইংলণ্ডৰ কেম্ব্ৰিজ ট্ৰিনিটি কলেজত।
(২) ১৮৮৬ খৃঃত। দক্ষিণ ৰাছিয়াত উল্কাৰ পৰা হীৰাবৃষ্টি হয়।
(৩) ইংলণ্ডৰ হেন্ৰি ক্যাভেণ্ডিচে ১৭৭৪ খৃঃত।
(৪) পশ্চিম বংগৰ বচিৰ হাট মহকুমাৰ ট্যাটৰা গাওঁৰ শংকৰ চট্টপাধ্যায়ে কেই বছৰ মান আগত এটা কণীৰ বাকলিৰ ওপৰত ন-হেজাৰ শব্দ, সুনিপুন ভাবে এটি চাউলৰ ওপৰত দুশ শব্দ, এটি দালিৰ ওপৰত ভাৰতৰ মেপ আৰু আধা অংশ বুটৰ ওপৰত এশ শব্দ লিখিছিল।
৫। ফিলিপাই দ্বীপপুঞ্জৰ বাংগিলুচ ব্যাঙ গছে। এই গছৰ প্ৰতিটো ফালে ১৫ মিনিট কৈ পোহৰ দিয়ে।
(৬) ফ্ৰান্সৰ চিনডেষ্টাৰে, ৯৯৬ চনত।

आंनि सान्नाय

श्रीकनिस्क हाजोवारी
छेथिबोसोर
हायार सेकेनदारी कर्स, आर्दस्

मानि दाओहा ?
मानि हांगामा ?
मानि दाओराओ दाओसि ???
आंनि जोओआ आगानसुरलांनायनि ।
बोथीरा दैदेनो, स्वाना अंरबारो आरो हाबो
बोथोरनि फारख' नर्जों गोरोबनी नागिरो,
हास्थायछुला लुबैछुला गोसोवा ।
जैरबालाबचे जीओआ सिमां नूयो
राजरबु श्री, मिथिंगा राणीनि ॥
लारिया दाओथुआ माओग्लीखी थोर थोर
अन्नो रोङै समनि हुदायाओ,
बिमाथा गाबी झगु-झगु—
फिछाया गाबो शिओ शिओ;
मानि दाहा बिलाय—
नोंनि ना आंनि ?
नों स्वोरजि गिरिया मानो स्वोर्जियो
मा लुबियो नोङो
बै जीओ जुनात्फोरनि फ्राय (?)
आफा स्वोरजिगिरि बियो आं निमाहा
नोंनि बे गाम्रिहुदानि थारबाथ (??)
नों हाहुछै अबैध जीओ जोनोम;
आं संहायस' हाया
संसार, दुरबु सुरबुरबौ ॥
आंनि जीओआ दिनैनो गीमार्थो
नोंनि हाजाचे अन्नाय बोराओ,
हे ! आफा स्वोर्जिनिरि—
आंनि थिं फचे नेगन बिजिर । । ।

: बर थुनलाइ आरो फरायछा फोरनि मावनांगोबिबान :

सुश्री प्रबिन माछारी
H. S. 1st year

जायनि बिखापाव सुबुं फोलेर बिमानि राव, धोरोम खान्थि, गान्नाय-जोमनाय दानाय-देनाय, मोछानाय मुछुरनाय, लोंनाय, हारिनि दुखु आरो फैलाव मिथिंगानि रंगिना-सांगिना महर मुश्रीया रोखा रोखा बेरखाङो बेनो थुनलाइ। जाय हारिहा थुनलाइ गैया बे हारिहामु-लुकजों छिनाय जाया। बेनि खायनी बुंदों थुनलाया हारिनि मोनसे गिदिर आइना। मुलुकनि मानषि हारिनि मादाव मंगलिया फोलेरनि हारियाबो मोनसे गिदिर हारि होन्नानै जारिमिनआ फोमयिदों। थुनलाया हारिनि जीउ। बों मिथिगौ बर' हारियाबो गोदो गोदाय निफ्राइनो बर' शव थुनलाइसौ सिबि बोदोंमोन। नाथाइ समनि फाखानाव गोग्लैनानै आरो गुबुन हारिनि फाव फान्दा-यनाबाव बर' हारिया गावनि राव थुनलाइखौ खौमाना लादों मौन बेखौ जारिमिना खोन्थायो। दोनै मुगानि लेंहरनायाव बर' हारिया बिमा शवखौ थुनलाइनि बिखायाव जोनोम होनाय।

बर' थुनलाइ बुङोबला बर' लिरगिरि फोरखौनो फोरमायी बर' लिरगिरि फोरनि मावनाई हाबाया Physical एबा Manual नङा खोलोमजों दानाय एबा सोर्जिनाय हाबाछो। बर शव थुनलाइनि जारिमिनखौ बोदोलानानै नायबला नुनो मोनो दि माखाछे लिरगिरिफोरा बरं हारिनि ओरैबादि हाबा मावदों जाय हाबा फोरखौ माहारी फोछा-वग्रा आरो राजखान्थि गेलेप्रा दैदेनगिरि-फोश मावनो हायाखै। बरं रावजों बिबुं-छार रायथाइ, बिजितथाइ खन्थाइ भावथिना चल चलमा आरो मेल भिथिंआव आजाव-नाइ बिथांखि फोरखौ लिरनानै बर' लिरगिरि फोरा ओरा माबथि हा-जाफोरा बर शव थुनलाइखौ फाछावदों। बर नाहारिनिफ्राइ चलमानि आयदा आखल आरो जाथाइ फोरखौ खनछायनानै बर लिरगिरि फोर होदों बिछोरनो थुनलाइ महर। हारिनि गोबींनि बाथ्रा आरो गुमुरखौ लिरगिरिफोर खेफ्रुनानै होयो आरो गाङ्खिखौ फोछावनानै मोजांखौ मडेल दिन्थिनो थांखिछानानै गुबुन हारि एबा माहारिनियाव थांनो नाङा, गाव गाघनि माहारियाव बर थुनलाइनि इनायनो खराख दङो।

आथिखालाव बर थुनलाइखौ जौगा होनायाव आरो फेहेरनायाव फरायछाफोरावो गोवां माबनांगौ बिबान दङो। दासिम जोंनि बर थुनलाइ जांखि खांनायनि लामायाव अशाद खुजों बुंफवनाय। बर हारिया हावरिया खाफालनि जुनै छिरगिरिनि गोथौसान श्रीजों सुजुनाय लिरविदां फोरा गोलैनानै थानाङो। जोंनि गेजेराव बिजाब फरायछाली खुलिनाय आरो पाब्लिसारनि बिबान रुजुननो हानाय हाढौग्राफोरखौ फरायछाफोरा सांग्रां जाहोनांगौ। गावनि हाशिनि जादोंब्लाबो जायाखैबलाबो गोसी होनानै बर बिजों जोंलिसाइ बिजाबफोरखौ फरायनानै लिरगिरि फोरखौ थूलुंगा होनांगौ। जोंनि गोवां मानषिपानो हारिनि खोसेखौ नाइनानै यूनलाया जौगा बोथों होन्नानै बेफोरखौ थोजासे थूलुंगा होआ। हारिनि अनसुमैं गोसी लानानै समाजआ छिरगिरिनि लिरनायखौ अनछाय नानै थलुंगा होनाने थनछाय जौगाखांनायनि राहाखौ होनांगौ। बर बिजों जों फरायनो बर बिमानि फिछाखौ संबिजितआ हो बायब्लाबो चरकारनि गंग्रांया रवाराखौ फोरोंगिरि बिजाबनि जेंनाखौ छुफुङै-याव फराअछाफोरखौ दैबथिं लानायनि मोजां खाबु लानो हायाखै।

जोंनि हादुंग्रा फोरा हारिनि बाथ्राखौ गनाइनांगोन, राजखान्थिनि बोडोआव थानानै गावखौनो तिमि ना सानालाछिनो थुनलाइखो फोथांनायाव हारिखौ बोंखांनायाव गोसो होनांगोन। बेफोरखौ आथिखांलनि फरायछाफोरा गोसूों नौओर खोलाम-नानै थूनलाइखौ जौगा खांहोनांगौ।

जोंनि थुनलाइनि बारिवृया मिलैहाब शोदोबजों बूंफवनानै दङो जों बेखौ बाहायनो रोङैयाबछो जोंनि थनलाया गोगगोम जानो हायाखै। जों दावगाफुनाय फरायछाफोरा फरायनानैलो जाया थनलायखौ जौगा खांहोनायाव जीउयै माहाथै जानांगोन। जों बयबो मिथिंगौ फरायछाफोरा मावनी हाइयै जेबबो खामानि गैया। मानोना फरायछा समावनो थांना थानायनि हाबाफारि खौ छोलोंबोनाय जायो। बिनि थाखायनो फरायछाफोरा बर थुमलाइखौ सिबिनो सेक्सपियार वर्डस्वर्थ अमरखयाम, होमार दान्टे आरो भार्जिल मोनबाढि जानो नाजा नांथारगोन। साफ्रोम छिरगिरि फोरनि थांखिया जानांगोन जोर्जिनानै बाइढिसिना थुनलाइ रानछयनानै हारिखौ सिबिनाय आरो थांखि थिकै राहा आरो इसादी दिन्थिनाय। □□

" Problems of social education in Assam "

Miss Barada Sarma.
T. D. C. 2nd year.
Dudhnai College.

Attempts to impart adult education began in this country with the termination of the world war I. At that time adult education had only two aspects, Viz.

1. Adult literacy

2. Continuotion of education of the adult literate.

Nigth schools and classes were started in several places and adult learners were given fundamental - knowledge about reading, writing and arithmetic.

Social education " includes a four point programme for the adult learners, Viz.

1. Literacy

2. Knowledge of the rules of health and hyginne.

3, Training for economic efficiency. and

4 Provision af some healthy - recreation for leisure,

Social education in Assam is under the Social Education Department of the Government of Assam. The main areas of social education are villege. Besides the Govern— ment Departments of education, - Community Development, Co— operation, Villege Panchayats, and Social Education Centres are concerned with the promotion of social education in India.

In Assam the D. P. I, is in overall charge of education, The joint Director of public Instruction, however, administers social education at the state Headquaters on - behelf of D. P. I. There is a state social education officer with Headquarters at Guwahati who is immediately and direcly responsible for social education in the state. At the district level there are district social education efficers.

In Assam there are more than 1000 Centers of social education of which nearly 200 are for women. A bi-monthly magazine devoted pri—marily to the causes of neoliterates is regularly published and circulated throughout the state. The pre-lite-racy programmes provide instruc-tion in 3 R's to adults. Post liter-acy programmes include organiza-tion of library services and radio listerning groups, organization of games, recreational and cultural activities, celebration of festivals and organization of camps, etc.

The main programmes of social education are as follows :

1] Starting of nigth schools and classes for adults.

2] Broadcasting of interesting and instructive subjects.

3] Staging of popular dramas.

4] Use of films and slides.

5] Training in some craft and industry.

6] Publication of some magaz-ines.

7] Talks on general and spe-cial subjects.

8] Organization of exhibitions and fairs.

9] Organization of village and mobile libraries, etc.

The state Government has pro-vided a number of mobile vans fil-ted with Radio, Microphone. — Motion picture projectors for the people living in the rural areas in Assam. There is also a mobil lib--- rary scheme according to which few vans carrying books on different - subjects go from village to village and distribut books among the villa-gers for few days. This project of mobile library not only helps the poor people to acquire knowledge of various subjects without spending - anything from tneir own purse but also in spreading literacy and aro-using consciousness about the world outside. Audiovisual aids like - films, taperecorders, record players are canstantly used in social educa-tion centers.. The "Janata College" at Titabar used to provide training for the social education workers, community organizers and adminis-trators. But now it has stopped — founctioning. The main problems of social education in Assam are the following :

(1) Indifference of adult learners: Very often it is observed that adults are completely indifferent to this type of education. Many believe that they are incapabl of learning new things. Secondly, they get very little leisure time to join the classes. Thirdly, the programmes of social - education provide very little incentives to them and they have not felt enthused. Fourthly, in their opinion social education possesses v. ry little utility and seldom improves their economic status.

(2) Callous atlitude of the general public towords social educations

People in generl are very much callous about the need of social - education in a state like Ass im — where large number of people suffer from igrorance, supersfition and - unscientific customs and beliefs.

(3) Lack of adequate audio-visual aids :

Radio, Gramophore, T V., blackbo rds. Film projectors, charts etc. are sadly lacking in the centers. Besides there is paucity of suitable reading materials for adult learners.

(4) Number of social education centres meant for women are very much inadequate compared to the huge number of illiterali females especially in rural areas of Assam .

(5) Reign of conservatism and superstition from long past

(6) There ard many vasted interests which are responsible for the slow growth of social education in Assam.

(7) Lack of trained teachers ; night schools and classes for the - adult people is another problem of social education in Assam.

(8) Another serious problem is the paucity of suitable books for — neo-literates.

(9) Social education in Assam is also suffering from defective curricutum.

(10) Lack of proper transport facilities is also responsible for slow growth of social education in — Assam.

(11) Lack of adequate finance is also a formidable abstacle to social education in Assam.

" The end "

Dudhnai College.

Results of the Annual College Week.
Competition :— 1986-87.

● Literary Competition :

1. English Peom - consolation — Miss Swapna Bora.
2. ,, short story - consolation — Mr. Golap sankar Nath.
3. ,, Essay — Ist — Mr. Golap sankar Nath.
   consolation — Miss Chayarani Medhi.
   Miss Kabita Das.
4. ,, prose: Ist — Mr. Bhabesh ch. Bhagwati.
   2nd — Mr. Golap sankar Nath.
   3rd — Miss. Baroda Sarma.
5. Assamese Poem: Ist — Miss Namita Roy.
   2nd — Miss Saraswati Rabha-
   3rd — Mr. Dilip kr. Boro.
6. ,, short story: Ist — Miss Jutika Koch.
   2nd — Mr. Golap sankar Nath.
   3rd — Mr. Bhabesh ch. Bhagwati.
7. ,, Essay: Ist — Miss Baroda Sarma.
   2nd — Miss Kanak lata Nath.
   3rd — Mr. Sanjib kr. Nath.
   Miss Kabita Das.
8. ,, Prose: Ist — Mr. Prafulla kr. Kalita.
   2nd — Mr. Bhabesh ch. Bhagwati.
   3rd — Mr. Golap sankar Nath.
9. Assamese Hunour Essay: 2nd — Miss Saraswati Rabha.
   3rd — Mr. Prafulla kr. Kalita.

10. Assamese One act play
Script consolation — Mr. Khirode Nath.

11. Bodo story consolation — Miss Dewali Basumatary.
consolation — Mr. Sukladev Khakhalary.

12. Bodo Poem: 1st — Mr. Prabin Machary.
2nd — Mr. Sukladev Khakhalary.
3rd — Mr. Khirode Nath.

● Board Magazine literary competition:

1. Assamese Poem : 1st — Mr. Manaranjan Nath.
2nd — Miss Alpana Deka.
Miss Saraswati Rabha.
3rd — Mr. Pranay Roy.

2. Assamese Essay consolation — Miss Borada Sarma.

● Music competition:

Modern Song : 1st — Pabitrajyoti Rabha.
2nd — Kanak lata Nath.
3rd — Alpana Deka,
Kaniska Hazoary.

2. Bar Geet: 1st — Pabitrajyoti Rabha.
2nd — Pranabbir Das.
3rd — Ranu Das.

3. Jyoti Sangeet: 1st — Pabitrajyoti Rabha.
2nd — Dwipen Bhagawati.
3rd — Alpana Deka, Kaniska Hazoary.

4. Bishnu Sangeet: 1st — Namita Roy.
2nd — Kanak lata Nath, Alpana Deka.
3rd — Sadananda Kalita.

5. Traditional Tribal Song:
1st — Pramen Basumatary.
2nd — Shobharam Rabhh.
3rd — Girishankar Khakhalary.

6. Folk Song : Ist — Pratap Chakravarty.
2nd — Kanak lota Nath.
3rd — Marami Devi.

7. Bargeet : Ist — Kanak lota Nath.
2nd — Sadananda Kalita.
3rd — Namita Roy.

8. Rabindra Sangeet: Ist — Tuli Roy.
2nd — Namita Roy.
3rd — Kanishka Hozowari.

9. Classical (Vocal) : Ist — Namita Roy.
2nd — Ranu Das.
3rd — Kanishka Hazowari.

10. Bhajan : Ist — Pabitrajyoti Rabha.
2nd — Kanak lota Nath.
3rd — Ranu Das.

11. Ghazal : Ist — Pabitrajyoti Rabha.
2nd — Dwipen Bhagavati.
3rd — Kanishka Hazawari.

12. Duet Song : Ist — Dwipen Bhagavati and Alpana Deka.
2nd — Shobharam Rabha and Namita Roy.

13. Western Song : Ist — Pabitrajyoti Rabha.
2nd — Alpana Deka.
3rd — Kamal krishna Rajbangshi.

14. Chorus: Ist group —
1. Pranabbir Das (leader).
2. Pabitrajyoti Rabha,
3. Dwipen Bhagavati.
4. Mamota Basumatary.
5. Alpana Deka,
6. Hiraprabha Rabha.

Dudhnai College.

14. Chorus: 2nd group ---

1. Ranu Das. [leader].
2. Kanak lata Nath.
3. Tuli Roy.
4. Mamota Devi.
5. Lipika Nath.

3rd group —

1. Pramen Basumatary (leader).
2: Satish ch. Khakhlary.
3. Girishankar Khakhalary.
4. Anita Basumatary.
5. Minati Hazawari.
6. Pratima Khakhlary.

● Cultural Section :

1. Modern solo Dance : Ist — Phulu Basumatary.
2nd — Himani Dutta.
3rd — Elora Roy.

2. Folk Dance (solo) : Ist — Kanishka Hazowary-
2nd — Jonali Kalita.
3rd — Himani Dutta and Joyshri Rajbongshi.

3. Group Dance: Consolation —

1. Dalimi Basumatary.
2. Dipti Talukdar.
3. Hira prabha Rabha.
4. Sarala Rabha.

4. Skits : Ist —

1. Joyshri Kajbangshi.
2. Hemalata Nath.
3. Anjali Rajbangshi.

2nd —

1. Kandarpa Roy.
2. Bhabataran Roy.
3. Nirmal Kalita.

Dudhnai College.

4.	Skits :	3rd —	1. Gautam kalita, 2 Dibakar Sharma. 3. Pratap Chakravaty,
5.	Mimes :	Ist —	1. Pratap Chakravarty. 2, Dibakar Sharma, 3. Gautom Kalita.
		2nd —	Dipangkar Nath.
6	One act play:	Ist Prize —	" Antoheen Nator AArambhoni ".
		Director —	Gopal Sharma.
	Actors and actresses :	—	1. Gopal Sharma. 2. Himani Dutta. 3. Gautom Kalita. 4. Dibakar Sharma. 5. Manideepa Hajowary.
		2nd Prize —	'JIBIKA'
		Director —	Kishor Brahma:
	Actors and Actresses :		1. Parashor Basumatary. 2. Kishor Brahma. 3, Binod Nath. 4. Nandalal Hajowary. 5. Prashanta Roy.
		Best actor —	Dibakar Sharma.
		Best actress —	Manideepa Hojowary.
		Best director —	Gopal Sharma.

● Major Games: Boy's Section.

1.	100 M. race:	lst —	Jagadish Rabha.
		2nd —	Bhairab Khakhalary. Narayan Rajbongshi.

Dudhnai College.

2.	400 M. race	Ist —	Thanderson Rabha.
		2nd —	Narayan Rajbongshi,
		3rd —	Kiran chandra Rabha.
3.	800 M race	Ist —	Jagadish Rabha.
		2nd —	Kiran chandra Rabha.
		3rd —	Thanderson Rabha.
4.	Relay race 4 × 100 m:	Ist —	Narayan Rajbongshi, & Jagadish Rabha.
		2nd —	Apurba Rabha, Mukunda Boro, & Kiran Rabha, Pranjal zuro.
5.	Slow Cycle race:	Ist —	Bipul Rabha.
		2nd —	Soroj kr. Sarma.
		3rd —	Monindra Basumatary,
6.	Hop step and Jump:	Ist —	Kiran ch: Rabha.
		2nd —	Anil Saikia, Dhruba Rabha.
7.	Discuss Throw:	Ist —	Prabin Mechary.
		2nd —	Dasanan Rabha.
		3rd —	Arjun Basumatary.
8.	Shot put :	Ist —	Prabin Machary.
		2nd —	Mukanda Boro.
		3rd —	Manjil Ahmed.
9.	Long Jump :	Ist —	Annada prasad Rabha.
		2nd —	Manjil Ahmed.
		3rd —	Jagadish Rabha,
10.	Javeline throw:	Ist —	Dhruba Rabha.
		2nd —	Mukunda Boro.
		3rd —	Khagen chandra Roy.

[Girls' Section]

1.	100 m. race	Ist —	Dipali Basumatary.
		2nd —	Joyshri Rajbangshi.

Dudhnai College,

2.	200 m. race:	Ist —	Ranu Bhuyan.
		2nd —	Joyshri Rajbanshi.
3.	Relay race: 4×100:	Ist —	Dipali Basumatary.
			Joyshri Rajbanshi.
			Khadeja Khatun.
			Chirati Swargiary.
4.	Javeline throw:	Ist —	Joyshri Rajbanshi.
		2nd —	Pratima Khakhalary.
		3rd —	Jeuti Patgiri.
5.	Short put:	Ist —	Pratima Khakhalary.
		2nd —	Tapachi Khakhalary.
		3rd —	Kumala Boro.
6.	Discuss:	Ist —	Pratima Khakhalary.
		2nd —	Dipali Basumatary.
		3rd —	Minati Hazoary.
7.	Music chair:	Ist —	Jeuti Patgiri.
		2nd —	Khadeja Khatun.
8.	Memory Test:	Ist —	Dipika Hazowary.
		2nd —	Rajashri Devi.
		3rd —	Hemolata Nath.
9.	Kabadi:	Ist —	Ratna Koch, Chirati Swargiary, & Sewali Baishya, Ranu Bhuyan, Dipti Talukdar, Khadeja Khatun, Jeuti Patgiri, Anjuli Swagiary.
10,	Long Jump:	Ist —	Dipali Basumatary.
		2nd —	Dalimi Basumatary.
11.	Go as you like:	Ist —	Subrata Das.
		2nd —	Gautam Kalita.

Dudhnai College.

● Minor Games: Boy's events

1. Bad minton Doubles champion — 1. Kukil Kalita. 2. Hasim Miah.

Runners — 1. Suraj Sarma. 2. Ajit Choudhury.

2. Bad minton, single, champion: — Kukil Kalita.
Runners — Piyuj Saha.

3. Valley ball Champion team. (T. D. C. 2nd year)

1. Khirode Nath.
2. Khagen Roy.
3. Sailen Kalita.
4. Pratap Khakhalary.
5. Bipul Kalita.
6. Purna Khakhalary.

Runners teams — (H. Sc. Ist year)

1. Mrinmay kr. Basumatary.
2. Arjun Basumatary
3. Bhairab Khakhalary
4. Pabitra kr. Boro.
5. Prabin Machary.
6. Surapati Mahilary.

Girls' events

1. Badminton Doubles: champion.

1. Luna Choudhary:
2. Rajshri Roy,

Runners :—

1. Ranu Bhuyan
2. Pratibha. Nath.

2. Badminton: single, champion :— Dipali Basumatary.
Runners :— Ranu Bhuyan.

3. Teniquoite: single : champion :— Dipti Talukdar.
Runners :— Dipali Basumatary.

4. Teniquoite: douhle : champion — 1. Minati Hazoary. 2. Kamola Boro.

Runners — 1. Dipti Talukdar. 2. Pratibha Nath.

Dudhnai College,

● Events undar Girls' common room:

1. Carrom (single) Ist — Jonali Kalita.
2nd — Dipali Basumatary.

2. Carroom (double)
Ist — Swapna Baruah. / Kalpana Patgiri.
2nd — Rejina Sultana. / Dipali Basumatary.

3. Make up: Ist — Joymati Khakhalary.
2nd — Dalimi Basumatary.
3rd — Manideepa Hazoary.

● Events under Boy's Common room.

1. Carrom. (single) Ist — Bhabesh chandra Bhagwati.
2nd — Chinu kumar Brahma.

2. Carrom [double]
Ist — Chinu kr. Brahma.
2nd — Ratan kr. Roy.

3. Chass —
Ist — Tika Ram Sarma.
2nd — Piyuj Saha.

Social service :

1. Best Social worker. (Boys) — Sanjib kr. Kalita.
[Girls] — Elora Roy.

2. First (Boys) — Golap sankar Nath.
[Girls] — Joymati Khakhalary.

3. Second (Boys) — Bipul kr. Nath.
[Girls] — Puspalata Rebha.

4. Third — Anna Devi & Swapna Baruah.

★ Debate & symposium :

1. Assamese Recitation :
Ist — Amal Chakrabarty.
2nd — Pabitrajyoti Rabha.
3rd — Mahesh Choudhury.

2. English Recitation :
Ist — Kamal Rajbanshi.
2nd — Rejina Sultana.
3rd — Amal Chakravarty.

Dudhnai College.

3. Bodo - Recitation :

Ist --- Binon Kachary.
2nd — Amal Chakravarty.
3rd — Kaniska Hazoary.

4. Bengali Recitation:

Ist — Dipali Basumatary.
2nd — Amal Chakravarty.
& Rejina Sultana.
3rd — Manidipa Hazoary.

5. Debate.

Ist — Prasanta Talukdar.
2nd — Golap Sankar Nath.
3rd — Monoranjan Nath.

6. Extempore Speech:

Ist — Golap Sankar Nath.
2nd – Monoranjan Nath.
3rd — Kamal Rajbanshi.

7. Quize C — Ist :-

Golap Sankar Nath.
Monoranjan Nath.
Apurba Rabha,
Dayabati Brahma.

2nd :—

Sanjib Kalita.
Khanindra Das.
Bhupesh Nath.
Kamal Rajbanshi.
Shova Ram Rabha.
Dilip Rabha.
Amal Rabha,
Jahar Khakhalary.

Third :—

Jonali Kalita
Swapna Bora
Pranita Roy
Namita Roy.

Marathan race :-

Ist — Jagadish Rabha
2nd — Lakshi kanta Rajbangshi.
3rd — Narayan Rajbangshi.
4th – Khagen Roy.
5th — Kiron ch. Rabha.
6th — Sayad Ahmed,
7th — Rupen Hozowari.
8th — Mukunda Boro.
9th — Annada charan Rabha.
10 th — Dasanan Rabha.
11 th — Abdul Aziz Pradhane.
12 th — Nagen ch Rabha.
13 th — Ram ch. Hato.
14 th — Khanindra ch. Das.
14 th — Bhupesh Nath.
15 th — Pranjal zuro.
16 th — Sanjib Kalita.
16 th — Anil Saikia.

***

লঘু ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জয় জয়তে ১৯৮৬-৮৭ ইং চনৰ ডুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ লঘু ক্ৰিড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ গুৰু দায়িত্ব দি ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধৱী সকলৰ সেৱা কৰিবলৈ সুবিধা কণ দিয়া বাবে আপোনালোকলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

শিক্ষাৰ লগত খেল-ধেমালীৰ এটা গভীৰ সম্পৰ্ক আছে। প্ৰচলিত শিক্ষা ব্যৱস্থাত খেলত বেছি পৰিমানে প্ৰাধান্য দিয়া হৈছে। কিয়নো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে পাঠ্য পুথিৰ জ্ঞান আহৰণ কৰাৰ উপৰিপ শাৰীৰিক পৰিপুষ্টি আৰু মনৰ উৎকৰ্ষ সাধন কৰাৰ কাৰণে খেল ধেমালীৰ বাৰু কৈয়ে প্ৰয়োজন। খেলৰ বিশ্ব দৰবাৰৰ আগশাৰীত ঠাই পাবলৈ হলে আমাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলেও খেল ধেমালী ও অংশ গ্ৰহণ কৰি উপযুক্ত দক্ষতা দেখুৱাব পাৰিলেহে এই ক্ষেত্ৰত পিছ পৰা এই দেশ খনক উন্নতিৰ পথলৈ নিব পাৰিব কাৰণ দেশৰ প্ৰগতি আমাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে।

মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ঃ— আন আন বছৰৰ দৰে এই বেলিত মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ ২০ ডিচেম্বৰ ৮৭, ৰ পৰা ২৪ ডিচেম্বৰ ৮৭, লৈকে পাঁচ দিনীয়া কাৰ্যসূচীৰে উলহ মালহেৰে পালন কৰা হয়। এই বেলিও মই আন আন বছৰৰ দৰে খেল-ধেমালি আৰম্ভনিৰে পৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোৰ উৎসাহ উদ্দীপনা পৰিলক্ষিত হব বুলি আশা কৰিছিলোঁ। পিছে সেই উৎসাহ উদ্দীপনা আশা কৃত ভাবে পৰিলক্ষিত নহ'ল।

তথাপি যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে খেল-ধেমালীত অংশ গ্ৰহণ কৰিলে তেওঁলোকে নানান অসুবিধাৰ মাজেৰে উৎসাহ, উদ্দীপনাৰে খেলি নিজৰ যোগ্যতা প্ৰদান কৰিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জনালো।

কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন ঃ— মোৰ কাৰ্য্যকালত কাম কাজ সমূহ চলোৱাত উপদেশ দি সহায় কৰা ভাৰ প্ৰাপ্ত অধ্যাপক শ্ৰীযুত তেজেন চন্দ্ৰ নাথ আৰু মোৰ বন্ধু সঞ্জীৱ, ৰতন, ক্ষীৰোদ, প্ৰতুল, সুৰুজ, পীযুজ, গৌতম, নিৰোদ, ভবেশ, কুকিল, বিপুল, হেমেন, দ্বিপেন, সুবাশ, হাছিম, খগেন, অতুল, ৰূপেন, আদিলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনালো। ভবিষ্যতে যেন তেওঁলোকে এই দৰে মহাবিদ্যালয় আৰু দেশৰ বাবে কৃতজ্ঞতা ৰাখে তাৰ বাবে মোৰ অনুৰোধ আৰু ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ অক্ষুন্ন ৰাখিব বুলি ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বৃন্দ তথা অধ্যাপক অধ্যাপিকালৈ অনুৰোধ জনালোঁ।

সামৰণি ঃ— অজানিতে যদি দোষ ক্ৰুটি কৰিছোঁ তাৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা মাগিছো। মহাবিদ্যালয়ৰ লগতে মোৰ বিভাগৰ ভৱিষ্যত উজ্বল হেঙুলা প্ৰভাতৰ আশা ৰাখি ক্ষুদ্ৰ প্ৰতি-বেদনৰ ইতিৰ ৰেখা টানিলো। ✻ ✻ ✻ ✻

জয়তু ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়
শ্ৰীজয়দেৱ নাথ
সম্পাদক, লঘু ক্ৰিড়া বিভাগ

ঃ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকাৰ প্ৰতিবেদন ঃ

প্ৰতিবেদনৰ পাতনীতে অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ আন্দোলনত যি সকল ছহিদৰ বুকুৰ তেজেৰে লুইতৰ পানী ৰাঙলী হ'ল, যি সকলৰ তপ্ত তেজে আন্দোলন তীব্ৰতৰ কৰি তুলিলে সেই সকল ছহিদলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলো।

মোৰ কাৰ্য্যকালত দুই তিনিটামান অসুবিধা পুৰণ কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছো। ছাত্ৰী সকলে সততে অনুভৱ কৰি অহা বেঞ্চ, গৰমৰ পৰা সকাহ পাবলৈ এখন বিজুঁলি পাংখাৰ ব্যৱস্থা কৰা হয়। ইয়াৰ লগতে খেলৰ সামগ্ৰী কেৰম, ডাবা, ছাইনিজ চেকাৰ আৰু লুডু আদিৰো যোগান ধৰা হয়।

ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা হিচাবে প্ৰতিবেদনৰ লিখনীত মই এইটো নকৈ নোৱাৰো মহাবিদ্যালয় এখনৰ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা হিচাবে দৰ্কাৰী সুৰিধাবোৰৰ প্ৰায়বোৰৰ পৰাই আমাৰ ছাত্ৰী সকলে দুখ লগাকৈ বঞ্চিত। এইখিনিতে আমাৰ এতিয়াও অপূৰ্ণ হৈ ৰৈ থকা অসুবিধাবোৰ প্ৰকাশ নকৰিলে ভূল কৰা হব। বৰ্ত্তমানে ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাটো ভালকৈ মেৰামতি কৰা। দ্বিতীয়তে দূৰৰ পৰা মটৰ গাড়ী, খোজ কাঢ়ি মহাবিদ্যাললৈ অহা ছাত্ৰী সকলোৰ বাবে ড্ৰেচিং টেবুল এখনৰ অতি প্ৰয়োজন। তৃতীয়তে খেলৰ সামগ্ৰী হিচাবে এখন টেবুল টেনিচ্‌ৰ সিদ্ধান্তই প্ৰয়োজন। ছাত্ৰী সকলোৰ এই অসুবিধাবোৰ সমাধান কৰিবলৈ মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষলৈ টানি অনুৰোধ জনালো আৰু ইয়াৰ ন-ৰূপ পৰবৰ্ত্তী সময়ত দেখিবলৈ পোৱাৰ হেপাহ ৰাখিলোঁ।

শেষত আমাৰ এই নৱমী মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদিকা কাৰ্য্যকাল ছোৱাত বিভিন্ন ধৰণে সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ বাবে মই মাননীয় অধ্যাপিকা 'ৱাহিদা বেগম' ক মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সতাৰ্থ সকল, মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ বন্ধু-বান্ধৱীলৈ আৰু মহাভাৰতৰ পাৰ্থৰ সাৰথিৰ দৰে গোটেই কালছোৱাত নিচেই কাষতে থাকি সহায় কৰা বাবে মনি দীপা আৰু পুষ্পলতাক মোৰ হিয়া ভৰা কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। সদৌ শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ উজল ভৱিষ্যত কামনা কৰি প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলো।

জয়তু দুধনৈ মহাবিদ্যালয়

ঃঃ জয় আই অসম ঃঃ

মিচ্‌ হিমানী দত্ত

সম্পাদিকা, ছাত্ৰী জিৰণি কোঠা

দুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

১৯৮৭ চন।

॥ প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ॥

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ পাতনীতে ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, কৰ্মচাৰী, মোৰ চিৰ পূজ্য অধ্যাপক অধ্যাপিকা আৰু অধ্যক্ষ দেৱলৈ আন্তৰিক অভিনন্দন আৰু সেৱা যাচিছো।

প্ৰথমতে মই উল্লেখ কৰিবলৈ বাধ্য যে, যি সকল ছাত্ৰ-বন্ধু-বান্ধৱী আৰু অধ্যাপক অধ্যাপিকাই মোক পষেকীয়া আলোচনী "জেউতি"ক মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাচীৰত ওলমাই চৌদিশ জেউতি চৰাত সহায় আগবঢ়ালে সেই ব্যক্তি কেই গৰাকীৰ ওচৰত মই চিৰ কৃতজ্ঞ।

১৯৮৭ চনত আলোচনী সম্পাদক ডাঙৰীয়াৰ বাচনি ক্ৰমে মোক ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ (জেউতি) সম্পাদক ৰূপে নিয়োগ কৰে। ডুঃ মঃ ছাঃ এঃ সভাই উক্ত পদত নিয়োগ কৰি ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়ক যি কন সেৱা কৰাৰ সুযোগ দিলে সেয়ে মই ডুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য-সদস্যা লৈ মৰম যাচিছোঁ।

মোৰ কাৰ্য্যকাল বা সম্পাদনাত "জেউতি" খনৰ দুটা সংখ্যা প্ৰকাশ হয়। মোৰ সাধ্য অনুসাৰে বিজ্ঞান সংখ্যা আৰু মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ সংখ্যা দুটা নিৰ্ভূল আৰু সুন্দৰ কৰাৰ প্ৰগাঢ় প্ৰয়াস কৰা হৈছিল। তথাপিও "জেউতি"ৰ কোনোৱা কোনত ভূল ভ্ৰান্তি ৰৈ যোৱাটো একো অস্বাভাৱিক নহয়। আৰু সেয়া আছিল আমাৰ অনিচ্ছাকৃত ভূল ভ্ৰান্তি। সেয়ে যি সকল ব্যাক্তিয়ে ভুলভ্ৰান্তি বিলাক আঙুলিয়াই দেখুৱাত আগভাগ লৈছিল তেখেত সকলোৰ ওচৰত মই কৃতজ্ঞ।

দুখৰ বিষয় যে উচ্চ মানৰ লিখনীৰ অভাৱত 'জেউতি'ৰ জেউতি সুন্দৰলৈ বিয়পাত ব্যাঘাত হৈছিল।

যোৱা মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ উপলক্ষে প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা 'জেউতি' কবিতা, চুটি গল্প, প্ৰবন্ধ আদিৰ প্ৰতিযোগিতা পতা হৈছিল। কবিতাত প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় পুৰস্কাৰ প্ৰদান, প্ৰবন্ধত নিচুকনি বঁটা আৰু উচ্চ মানৰ গল্প নোহোৱাৰ বাবে গল্পত বঁটা প্ৰদান কৰা নহল।

সম্পাদকীয়ৰ যৱনিকাত 'জেউতি'ৰ দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলো আৰু মোৰ হৈ যোৱা ভুলৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছো।

জয়তু ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়

শ্ৰীকন্দৰ্প ৰয়

সম্পাদক, প্ৰাচীৰ পত্ৰিকা (জেউতি)

ডুঃ মঃ ছাঃ এঃ সঃ

১৯৮৬-৮৭ চন।

—ঃ ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ঃ—

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনীতেই সম্পাদক হৈ থকা কাল ছোৱাত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সৱৰ পৰা পোৱা সহায় সহযোগ আৰু ভাতৃ-সুলভ মৰমৰ বাবে সকলোলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা যাছিছোঁ ।

ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হৈয়েই পোন প্ৰথমে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ সন্মুখীন হওঁ। মোৰ বিভাগত এই বাৰ কেৰম আৰু ডবা খেলি অনুস্থিত হয় । এই খেলত মহাবিদ্যালয়ৰ যথেষ্ট সংখ্যক প্ৰতিযোগীৰ সহাৰী লাভ কৰা হয়। মোৰ আশা, যাতে আগলৈয়ো এনে ধৰণৰ সহায় সহযোগত খেল-ধেমালীৰ পৰিবেশ জীয়াই থাকে ।

ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-জিৰণি কোঠাৰ সম্পাদক হিচাবে যিখিনি অভিজ্ঞতা লাভ কৰিলো তাৰ পৰা মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষলৈ মোৰ এটা অনুৰোধ যি খন মহাবিদ্যালয়ত প্ৰায় এহেজাৰ ছাত্ৰত কৈ অধিক ছাত্ৰই অধ্যায়ন কৰে তেনে এটি অনুষ্ঠানত মাত্ৰ দহ/পোন্ধৰ জন ছাত্ৰ বহিব পৰাকৈ থকা সৰু কোঠালীটো বহল আৰু ডাঙৰ কৰিব লাগে । তাৰোপৰি ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাটো প্ৰস্ৰাব ঘৰৰ প্ৰায় কাষতেই। সেয়েহে ছাত্ৰ সকলে এনে এটি অস্বাস্থ্যকৰ পৰিবেশত জিৰণি লোৱাটো প্ৰায় অসম্ভৱ হৈ পৰে। সেয়ে মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষই ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাটো প্ৰস্ৰাব ঘৰৰ পৰা নিৰাপদ দূৰত আহল বহলকৈ আৰু প্ৰস্ৰাব ঘৰটো পকী কৰিব লাগে যাতে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সকলোৰ মাজত এটি স্বাস্থ্য কৰ পৰিবেশৰ সৃষ্টি হয় ।

এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ যথেষ্ট সংখ্যক ছাত্ৰ-হাত্ৰীৰ মাজত কেৰম, লুডু, চাইনিজ চেকাৰ, ডবা ইত্যাদি প্ৰয়োজনতকৈ কম আছে তাৰ ফলত এই বিভাগৰ খেল সমূহ অনুস্থিত কৰা যথেষ্ট অসুবিধা হয় । সাধাৰণ অৰ্থত একপাচি শাকত এটা জলকীয়া" সদৃশ কথা হয় । মোৰ পৰবৰ্ত্তী ছাত্ৰ একতা সভাৰ এই সম্পাদক আৰু মহাবিদ্যালয় কৰ্তৃপক্ষলৈ অনুৰোধ জনাও যে ভবিষ্যতে এই খেল-ধেমালিৰ সজুঁলিৰ অধিক সংখ্যক যোগান আৰু ছাত্ৰ জিৰণি কোঠাৰ মানদণ্ড উৎকৃষ্ট কৰি তুলিব বুলি এবুকু আশাৰে অপেক্ষা কৰি ৰলো ।

শেষত মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-হাত্ৰী আৰু মোৰ বিভাগৰ ভাৰপ্ৰাপ্ত অধ্যাপক শ্ৰীযুত পবিত্ৰ ব্ৰহ্ম আৰু অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত করুণা কান্ত ৰাভা মহোদয়লৈ আৰু মোক পদে পদে সহায় সহযোগীতা আগবঢ়োৱা বন্ধু-বান্ধবী সকলোলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰি মই মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো । ✱ ওঁ ✱ ইতি—

শ্ৰীঅশোক আগৰৱালা
সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণি কোঠা
ডুধনৈ মহা বিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

—ঃ সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ঃ—

প্ৰতিবেদনৰ পাতনিতে সই মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলো। যি সকলে মোৰ প্ৰতি আস্থা ৰাখি এই মহাবিদ্যালয়ৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক পদলৈ মনোনীত কৰি মোক মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা কৰিবলৈ সুবিধাকণ দিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাই কাৰ্য্যকালৰ বিয়লি বেলা প্ৰতিবেদন লিখিবলৈ এয়া কলম লৈছো।

আজি বছৰটোৰ শেষত পিছলৈ ঘুৰি চাই মই এই খিনিকে কৈছো সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে মহাবিদ্যালয়ৰ যি ধৰণেৰে সেৱা কৰাৰ প্ৰয়োজন আছিল হয়তো তেনেদৰেই কৰিছো, মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অভাৱ অভিযোগ বোৰ আতঁৰ কৰাৰ দায়িত্ব দিয়ে তেওঁলোকৰ প্ৰতিনিধি হিচাবে। অৱশ্যে কিমান দূৰকৃতকাৰ্য্য হব পাৰিলো সেই বিচাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ হাঁতত। কিন্তু ক্ৰুটি হীন যত্নৰ বিপৰীতে যিখিনি অসফলতা বৈ গ'ল সেয়া মোৰ অনিচ্ছাকৃত তথাপিও তাৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰিছো।

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ আৰম্ভনীতে ২৫।৩।৮৭ ইং তাৰিখে অনুস্থিত হোৱা গুৱাহাটী বিশ্ব বিদ্যালয় স্নাতকোত্তৰৰ ছাত্ৰ সন্থাৰ উদ্যোগত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত মহাবিদ্যালয় বোৰৰ সাধাৰণ সম্পাদক/সম্পাদিকাৰ সাধাৰণ সভাত" এই মহাবিদ্যালয়ৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ লগত গৈ উক্ত সভাত যোগদান কৰো। এই সভা আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন অভাৱ অভিযোগ সম্পৰ্কে বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ কৰ্তৃপক্ষৰ দৃষ্টি গোচৰ কৰা হয়।

২।৯।৮৭ ইং তাৰিখে অনুস্থিত হোৱা নবাগত আদৰণি সভাত এই বিদ্যালয় নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰক অনুস্থানিক ভাবে আদৰণি জনাওঁ।

মোৰ কায্য কালতে মহাৰিদ্যালয় সৌজন্যত অসম ভাষা বিজ্ঞান সমিতিৰ এখন আলোচনা চক্ৰ' অনুস্থিত হৈ যায়। এই আলোচনা চক্ৰত,, এই অঞ্চলৰ বিভিন্ন ভাষী মানুহৰ ভাষা সম্বন্ধে বিশদ আলোচনা হয়। তাৰোপৰি অসমত বিজ্ঞান সমিতিৰ উদ্দ্যোগত পৰিবেশ উন্নয়ন শিবিৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ বিজ্ঞান উত্তৰণ ভ্ৰমণ সূচীৰ কাৰ্য্যসূচী এই মহাবিদ্যালয় প্ৰাঙ্গনত অনুস্থিত হৈ যায় শেহতীয়াকৈ ২৫/১১/৮৭ ইং পৰা ২৮ তাৰিখলৈ সদৌ অসম ভিত্তিক এইখন বিজ্ঞান প্ৰদৰ্শনী হৈ যায়।

আমাৰ কায্যালয়ৰ আটাইতকৈ উল্লেখ যোগ্য সফলতা হ'ল ডুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ আকাংখিত ছহীদ বেদী নিৰ্মাণ ছাত্ৰ একতা সভাৰ কাৰ্য্যলয় আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ দূৰনিৰ ছাত্ৰী সকলৰ বাবে ছাত্ৰী নিবাস মুকলি।

মোৰ কাৰ্য্য কালৰ শেষত ২০ ডিচেম্বৰৰ পৰা ২৪ ডিচেম্বৰলৈ ৮৭ ইং লৈ পাচ দিনীয়া কৈ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ অনুস্থিত হয়। কিন্তু আজি দুখৰ বিষয় এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মহাবিদ্যালয় তাকৰীয়া সংখ্যক প্ৰতিযোগীৰ অংশ গ্ৰহণেৰে ক্ৰীড়া আৰু সাংস্কৃতিক কাৰ্য্য-সূচীৰ সামৰণি পৰে।

কৃতজ্ঞতা প্ৰকাশঃ— মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত কৰুণা কান্ত বাভা, উপাধক্ষ শ্ৰীযুতক্ষীৰোদ খাখলাৰী আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাঃ সম্পাদক শ্ৰীৰঞ্জিত কুমাৰ বাভাৰ ওচৰত মই চিৰ ঋণী। ইয়াৰ উপৰিও মই মহাবিদ্যালয়ৰ চোকিদাৰ শ্ৰীখগেন সুত্ৰধৰক কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰো তেওঁৰ সহায় সহানুভূতিৰ বাবে।

শেষত এই "মহাবিদ্যালয় আলোচনী" খন জাতিৰ, সমাজৰ ব্যক্তিৰ চিন্তাৰ বাহন হৈ সাহিত্যৰ ভৰাল চহকী কৰক। এয়ে মোৰ কামনা। সকলোৰে মৰম আশীৰ্ব্বাদ মই আনন্দৰে গ্ৰহণ কৰি আমাৰ দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোতৰ উন্নতি কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো। *

জয়তু দুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা।
জয়তু দুধনৈ মহাবিদ্যালয়।
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক (D. C. S U)
শ্ৰী ভবেশ চন্দ্ৰ ভাগৱতী
১৯৮৭ চন।

ঃ ক্ৰিকেট খেল বিভাগ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ঃ

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনীতে দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী, অধ্যাপক-অধ্যাপিকা মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনালো। ১৯৮৭ বৰ্ষৰ ক্ৰিকেট খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ বাবে গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক আৰু সাধাৰণ সম্পাদকৰ বাচঁনি ক্ৰমে মোক উক্ত পদত মনোনিত কৰে। এই বিভাগৰ দায়িত্ব ভাৰ গ্ৰহণ কৰি মই নিজকে ধন্য মানিছো।

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ শেষত আজি বিভাগীয় প্ৰতিবেদন লিখিবলৈ আলোচনী সম্পাদকে অনুৰোধ কৰাত মই বিপাঙত পৰিলো। মই এইবাৰ মহাবিদ্যালত ক্ৰিকেট খেলৰ এটা পৰিবেশ আনিবলৈ অপ্ৰান চেষ্টা চলাইছিলো। কিন্তু মোৰেই দুৰ্ভাগ্য মহাবিদ্যালয়ৰ আৰ্থিক দুৰবস্থাই মোৰ ইচ্ছাত চেচা পানী ঢালিলে। এই মহাবিদ্যালয়ত ক্ৰিকেট খেল অনুস্থিত কৰা, অনুশীলন কৰা এখন খেল পথাৰ আছে। যথেষ্ঠ সংখ্যক ক্ৰিকেট প্ৰেমী লৰা আছো। কিন্তু এই খেলৰ যিখিনি লাগতিয়াল সামগ্ৰী আছে সেই খিনি ব্যৱহাৰৰ অনুপোযোগী। সাধাৰণ অৰ্থত "আছে গৰু নাবায় হল, থকাওকৈ নথকাই ভাল।" সেয়ে মই মোৰ ইচ্ছাক পূৰ্ণৰূপ দিব নোৱাৰিলো। মোৰ কাৰ্য্যকালৰ পিচত যি সকল ছাত্ৰই এই বিভাগৰ সম্পাদকৰ দায়িত্ব ভাৰ গ্ৰহণ কৰিব তেওঁলোকে এই খেলৰ প্ৰতি অধিক আগ্ৰহী হবলৈ একান্ত অনুৰোধ জনালো।

শেষত দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ নবনিৰ্ব্বাচিত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ সদস্য/সদস্যাক মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনালো। দুধনৈ মহবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিছো। ইতি—

শ্ৰীপুতুল কুমাৰ ৰয়
সম্পাদক, ক্ৰিকেট খেল বিভাগ
দুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা ১৯৮৭ ইং চন।
দুধনৈ মহাবিদ্যালয় আলোচনী/

সাধাৰণ সম্পাদকৰ বছৰেকীয়া প্ৰতিবেদন ঃ—

প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনীতে যি সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষাগুৰুৱে মোক ঢুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে নিৰ্ব্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সেৱা আগবঢ়োৱাৰ সুবিধা কণ দিলে সেই সকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰী আৰু শিক্ষা গুৰুলৈ মই প্ৰথমতে মোৰ আন্তৰিক মৰম চেনেহ আৰু শ্ৰদ্ধা জনাইছো। মোৰ কাৰ্য্যকাল ছোৱাত মই কেনেদৰে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়াইছো সেয়া মোৰ কবলগীয়া নহয়। সেয়া আপোনা- লোকৰ হে বিচাৰ্য্য বিষয়। মই মহাবিদ্যা- লয়ৰ এই গুৰু দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিয়েই এই মহাবিদ্যালয়ৰ নানান ধৰণৰ সভাৰ অভিযোগ আদি দূৰ কৰিবলৈ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হৈছিলো।

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ আৰম্ভনীতে মই, গুৱাহাটী বিশ্ব বিদ্যালয় স্নাতকোত্তৰ ছাত্ৰ-সন্থাৰ উদ্যোগত বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত মহাবিদ্যালয় সাধাৰণ সম্পাদক/সম্পাদিকাৰ ২০ মাৰ্চ/৮৭ ইং বুধবাৰে অনুস্থিত হোৱা সাধাৰণ সভাত যোগদান কৰো। এই সভাত মই ঢুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ নানান ধৰণৰ সমস্যাৰ প্ৰতি বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কতৃপক্ষৰ দৃষ্টি গোচৰ কৰো।

নবাগত আদৰণি সভা ঃ— অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা জ্ঞানৰ পৰিধি বিশাল কৰিবৰ উদ্দেশ্যে মনত অদম্য হেপাঁহেৰে নানান ৰঙীন কল্পনাৰে পুষ্ট হৃদয় একোখনি লৈ ঢুচকুত উজ্জ্বল ভৱিষ্যতৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰি অহা নবাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বন্ধু-বান্ধবী সকলক আদৰণি জনোৱাৰ উদ্দেশ্যে ২ চেপ্তেম্বৰ ৮৭ ইং তাৰিখে পৰম্পৰাগত নবাগত আদৰণি সভাখন মহাবিদ্যালয়ৰ মাননীয় অধ্যক্ষ শ্ৰীযুত কৰুণা কান্ত ৰাভাদেবৰ সভাপতিত্বত অনুস্থিত হৈ যায়।

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক মহোৎসৱ ঃ— বিগত বছৰৰ দৰে এইবাৰো আমাৰ "মহাবিদ্যালয়ৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ" বিভিন্ন কাৰ্য্যসূচীৰে উলহ মালহেৰে ২০, ২১, ২২, ২৩, আৰু ২৪ ডিচেম্বৰ/ ৮৭/ ইং তাৰিখে পালন কৰা হয়। অন্যান্য বছৰৰ দৰে এইবাৰো আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত অতি উলহ মালহেৰে সৰস্বতী পূজা আয়োজন কৰা হৈছিল।

মোৰ কাৰ্য্যকালৰ সময়ত আটাইতকৈ উল্লেখযোগ্য সফলতা হ'ল ঢুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত অসমৰ জাতীয় ছহীদ সকলোক সন্মান তথা শ্ৰদ্ধাঞ্জলী জনাবৰ বাবে "ছহীদ বেদী" স্থাপন। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ শেষ কাৰ্য্যসূচীৰ দিনা অৰ্থাৎ ২৪ ডিচেম্বৰ/৮৭ ইং তাৰিখে সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ সহঃ সাধাৰণ সম্পাদক মাননীয় শ্ৰীব্ৰজেনজিৎ সিংহৰ দ্বাৰা মহাবিদ্যালয়ৰ ছহীদ বেদী উন্মোচন কৰা হয়। লগতে দুৱাৰ মুকলি কৰে সদৌ অসম ছাত্ৰ সন্থাৰ ৰাজ্যিক কাৰ্য্য নিৰ্ব্বাহক সদস্য শ্ৰীমানবেন্দ্ৰ ৰাভা দেৱে। মোৰ কাৰ্য্য কালৰ আন এক উল্লেখযোগ্য

সফলতা হ'ল মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-একতা সভাৰ কাৰ্য্যালয় স্থাপন আৰু মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰী নিবাস মুকলি আৰু তিনিখন চেমিনাৰ আৰু দুখন প্ৰদৰ্শনী অনুষ্ঠিত হোৱাতো। মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰী নিবাস মুকলিৰ জৰিয়তে দূৰণিৰ ছাত্ৰী সকলোৰ এই মহাবিদ্যালয়ত আহি পাঠদান কৰাতো সহজ সাধ্য হৈ পৰিছে। দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ সৌজন্যত অসম বাণিজ্যিক বিজ্ঞান প্ৰদৰ্শনী অনুষ্ঠানত দুৱাৰ মুকলি কৰে অসম আৰু মেঘালয়ৰ ৰাজ্যপাল মাননীয় শ্ৰীভীষ্ম নাৰায়ণ সিং দেৱে। তেখেতে অসমৰ জন সাধাৰণ তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সক বিজ্ঞানৰ প্ৰতি পাৰদৰ্শিতা দেখুৱাবলৈ আহ্বান জনায়।

মোৰ কাৰ্য্য কালৰ ভিতৰতে কেবা জনো গুনী জ্ঞানী ব্যাক্তিৰ পৰলোক গমনত তেওঁলোকৰ বৈদেহী আত্মাৰ প্ৰতি গভীৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলী জ্ঞাপন কৰা হয়।

মহাবিদ্যালয়ৰ কৃতিত্ব বহনকাৰী সকলোলৈ অভিনন্দন ঃ— প্ৰাক বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ কলা শাখা আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিক কলা শাখা আৰু বিজ্ঞান শাখা আৰু স্নাতকৰ শেষান্ত পৰীক্ষাত যিসক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পুৰণি সুনামৰ সফুৰাত নৱনৱ সুনামৰ টুকুৰা যোগ দিলে সেই সকলক অভিনন্দন জনাইছো। লগতে অভিনন্দন জনাইছো সেই সকললৈ যি সকলে গুৱাহাটী বিশ্ব বিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত জনজাতীয় নৃত্যত প্ৰথম স্থান অধিকাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

যি সকলৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ ঃ— মোৰ কাৰ্য্যকালত যি সকল শিক্ষক শিক্ষয়ত্ৰী তথা কলেজৰ অধ্যক্ষ মাননীয় শ্ৰীকৰুনা কান্ত ৰাভা দেৱে মোক যি সহায় তথা উপদেশ দি কাৰ্য্য সম্পাদন কৰাত অবিহনা যোগালে, তাৰ বাবে মই সাধাৰণ সম্পাদক হিচাবে তেখেত সকলৰ ওচৰত এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ উপ সভাপতি শ্ৰীঅজিতনাথ। ছাত্ৰ বন্ধু সৰ্বশ্ৰী পূৰ্ণ খাখলাৰী, অন্নদা প্ৰসাদ ৰাভা, নৱ জ্যোতি ৰয় আৰু ভন্টি মিচ, মনিদীপা হাজোৱাৰী, পুষ্পলতা ৰাভা আৰু হিমানী দত্ত আৰু লগতে সমূহ সম্পাদক/সম্পাদিকা লৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জনালো।

সামৰণি ঃ— শেষত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন কাৰ্য্য সম্পাদন কৰিবলৈ আগবাঢ়োতে হৈ যোৱা জ্ঞাত-অজ্ঞাত ভূল ক্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমা ভিক্ষা মাগিছো। আশাকৰো পৰবৰ্ত্তী সদস্য সকলে বিগত কাৰ্য্য সূচীৰ ভূল ক্ৰুটিবোৰ চালিজাৰি চাই, অতি সুন্দৰ ভাবে আহি সন্তৰ্পনে সঠিক পথৰ সন্ধানত ব্ৰতী হব। মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

ঃঃ জয় আই অসম ঃঃ

শ্ৰীৰঞ্জিত ৰাভা
সাধাৰণ সম্পাদক
দুঃ মঃ ছাঃ এঃ সভা ১৯৮৭ ইং

...ৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ।

...দিনৰ পাতনিতে অসমৰ অস্তিত্ব ৰক্ষাৰ্থে জীৱন আহুতি দিয়া জ্ঞাত অজ্ঞাত বীৰ ছহি... শ্ৰদ্ধা জনাইছোঁ ।

সমাজ সেৱা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাবে কাৰ্য্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ কিছুদিন পিছতে মোৰ চকুত পৰিছিল মহাবিদ্যালয় খনত নৱাগত ছাত্ৰ ছাত্ৰীৰ উলহ মালহেৰে এক উৎসৱ মুখৰ পৰিৱেশ । এই পৰিৱেশতে আয়োজন কৰা হৈছিল নৱাগত আদৰণী সভাৰ আগদিনা খন মহাবিদ্যালয় চৌহদত চাফাইৰ কাম । যাতে মহাবিদ্যালয়খন নৱাগত সকলক নৰূপত দেখুৱাব পাৰো। এই চেষ্টা আগত ৰাখি বন্ধু-বান্ধবী বোৰৰ সহযোগত মহাবিদ্যালয় চৌহদত বহুত মূল্যৱান গছ পুলি ৰোৱা, গছৰ গুৰিত চুন দিয়া, চৌহদৰ চাফাই আদি বিভিন্ন কামেৰে দিনটোৰ অন্ত পেলোৱা হয় । এইদৰে সমাজ সেৱাৰ কাম হিচাপে দ্বিতীয় বাৰৰ বাবে আহি পৰিছিল 'মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ' । এই মহাবিদ্যালয় সপ্তাহৰ আগদিনাখন অৰ্থাৎ ১৯ ডিছেম্বৰৰ দিনাখন ৰাতিপুৱা ৮ বজাৰ পৰা মহাবিদ্যালয়ৰ চৌহদত চাফাই, চুন দিয়া ছহিদ বেদীৰ ওচৰৰ ঠাইখিনি সমান কৰা আদি বিভিন্ন কামৰ মাজেৰে দিনটোৰ অন্ত পেলোৱা হয় ।

এই বেলি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা 'সমাজ সেৱা শিবিৰ' (N.SS) মুকলি কৰিবলৈ আশা কৰি আমাৰ বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষৰ লগত আলোচনা কৰি মই আৰু অজিত নাথে বিশ্ববিদ্যালয়ৰ বিভাগীয় কৰ্তৃপক্ষৰ লগত যোগা-যোগ কৰাত তেওঁলোকে আমাৰ কাৰণে সাধাৰণ (Normal) আৰু বিশেষ (Special) দুটা অনুদান আগ বঢ়ায়। কিন্তু এই বেলি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত বিভিন্ন ধৰণৰ প্ৰদৰ্শনী, আলোচনা চক্ৰ আদিৰ ফলত সময়ৰ অভাৱ আৰু বিভাগীয় কতৃপক্ষৰ হেনাহি আদিৰ ফলত এতিয়ালৈ এই শিবিৰ মুকলি কৰিব পৰা নাই । আশা ৰাখিছো এই শিবিৰ আমি কিছুদিন পাচত মুকলি কৰিব পাৰিম ।

সৰ্ব্বশেষত মই মোৰ কাৰ্য্য কালত মোক বিভিন্ন দিশত বহুমুলীয়া উপদেশেৰে সহায় কৰা অধ্যাপক কল্যাণ বৰুৱা, অজিত চাং কাকতি আৰু অঘোৰবাঠো দেৱক শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিছো । ইয়াৰ উপৰিও আন আন বিভিন্ন কাৰ্য্যকলাপত মোক একান্ত ভাৱে সহায় কৰা অজিত নাথ, বঞ্জিত ৰাভা, লক্ষেশ্বৰ খাখলাৰি, প্ৰনবীৰ দাস, পবিত্ৰ জ্যোতি ৰাভা, পূৰ্ণ খাখলাৰী আৰু ভণ্টি, হিমানী দত্ত মনিদীপ হাজোৱাৰী পুষ্পলতা ৰাভালৈ মই আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু মৰম যাচিছোঁ । মহাবিদ্যালয়ৰ তথা সমাজ সেৱা বিভাগৰ উজ্জ্বল ভবিষ্যত কামনা কৰি মোৰ এই ক্ষুদ্ৰ প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলোঁ ।

'জয় আই অসম''

ধন্যবাদেৰে—

শ্ৰীতৰঙ্গ কুমাৰ কলিতা

সম্পাদক, সমাজ সেৱা বিভাগ

দুধনৈ মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

১৯৮৬-৮৭

তৰ্ক আৰু আবৃত্তি বিভাগৰ সম্পাদকৰ

"ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়" এখন নিচেই চালুকীয়া মহাবিদ্যালয় যোৱা ইং ... এটি শুভ লগনত এইখন মহাবিদ্যালয়ৰ জন্ম হয়। আজি ১৯৮৭-৮৮ চনলৈ একুৰি বছৰ নৌহওতেই যি খিনি কৃতকাৰ্য্যতা দেখুৱালৈ এই ক্ষেত্ৰত মই অধ্যক্ষ মহোদয়, মোৰ শিক্ষাগুৰু, চিৰ পূজনীও শ্ৰীযুত করুনা কান্ত বাভাদেৱক আৰু শিক্ষা গুৰু অধ্যাপক অধ্যাপিকা বৃন্দক লগলাগি নোৱাৰিলোঁ।

হে বন্ধু সকল। এয়া আমাৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ সময়ত ব্যক্তিত্ব বিকাশৰ সময়; বুদ্ধি বৃত্তি সম্প্ৰসাৰণৰ সময়। এই সময়ত আমাৰ প্ৰত্যেকৰে প্ৰতিযোগী মনোভাৱ থাকিব লাগিব। কিন্তু মই বৰ আক্ষেপেৰে কওঁ যে আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলৰ মাজত এই প্ৰতিযোগী মনোভাবৰ বৰ অভাৱ। মোৰ কাৰ্য্য কালত যোৱা ১৫/৯/৮৭ ইং তাৰিখে এখনি তৰ্ক সভাৰ আয়োজন কৰিছিল। সেই তৰ্ক সভাত যি খিনি প্ৰতিযোগী তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী উপস্থিত আছিল সিয়ে মোৰ আশাৰ মূৰত চেঁচা পানী ঢালিছিল।

আমি ছাত্ৰ, ছাত্ৰৰ কৰ্ত্তব্য আৰু লক্ষ্য অকল স্কুল কলেজৰ চাৰিবেৰৰ মাজত থাকি কিতাপত থকা বিষয় সমূহ আওৰাই থকাই নহয়। আমাৰ কৰ্ত্তব্য আমাৰ লক্ষ্য অসীম। সেয়ে আমি কিতাপত থকা পাঠ সমূহতে সীমাবদ্ধ নেথাকি বিভিন্ন খেলা ধুলা, নৃত্য-গীত, অভিনয় তৰ্ক, শৰীৰ চৰ্চা আদিত সক্ৰিয়ৰূপে নহঁলেও আংশিকৰূপে ভাগ লব লাগিব। তেতিয়াহে আমাৰ দৈহিক, মানসিক আধ্যাত্মিক আৰু বৌদ্ধিক প্ৰগতি হব, আমি পূৰ্ণ শিক্ষা লবলৈ সক্ষম হম। অন্যথায় আমাৰ শিক্ষাৰ লক্ষ্য ঠেক গণ্ডীলৈ নামি যাব আৰু আমি পূৰ্ণ শিক্ষা লাভ কৰিব নোৱাৰিম।

সেয়ে অনাগত সকলক মই অনুৰোধ কৰিছো আপোনালোকে যে প্ৰত্যেক প্ৰতিযোগিতাতে অংশ লৈ জীৱনৰ পূৰ্ণতা অৰ্জন কৰে।

শেষত জ্ঞাত বা অজ্ঞাত ভূলৰ ক্ষমা বিচাৰিছো। এই মহান দায়িত্বটি বহন কৰোতে যি জন শিক্ষাগুৰু আব্দুল মজিদ মণ্ডল দেৱে মোক হিত পৰামৰ্শ দিছিল, তেখেতলৈ প্ৰণাম জনাইছো। ইং ১৯৮৭ চনৰ মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সম্পাদক সহঃ সম্পাদক, আৰু বিভিন্ন বিষয়ৰ বিভাগীয় সম্পাদক, সদস্য সদস্যা কৃতজ্ঞতা জনাইছো। শেষত সতীৰ্থ সকললৈ মৰম যঁাচি ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ উজ্বল ভবিষ্যত আৰু দীৰ্ঘায়ু কামনা কৰিলোঁ। ইতি

জয়তু ডুধনৈ মহাবিদ্যালয়
জয় আই অসম
দিবাকৰ শৰ্ম্মা
৫।১।৮৮ ইং

[illegible] বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন ।

সম্পা[illegible]ৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনীতে যি সকলে ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাবে দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ত অকন মান সুযোগ আগবঢ়ালে তেখেত সকলোলৈ মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এই ক্ৰীড়া বিভাগটো এটা নতুন বিভাগ কাৰণ আগতে মাত্ৰ গুৰু আৰু লঘু ক্ৰীড়া বিভাগহে আছিল। গুৰু ক্ৰীড়া বিভাগকে দুভাগ কৰি এই ক্ৰীড়া বিভাগ খোলা হয়। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক শ্ৰীৰঞ্জিত কুমাৰ ৰাভা দেৱৰ প্ৰচেষ্টাৰ ফলতেই এই বিভাগ খোলা হয়। সেইবাবে তেখেত ধন্যবাদৰ পাত্ৰ।

আন আন বছৰৰ দৰে এই বেলিও অতি উলহ-মালহ আৰু জাক-জমকতাৰ মাজেৰে "মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ" পালন কৰা হয় যদিও খেল বিভাগত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা নিচেই তাকৰ আছিল। অনুশীলনৰ সময় আৰু সুবিধা কন নোপোৱা হেতুকে প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা তাকৰ আছিল। যিয়ে নহওঁক যি সকলে অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল তেখেত সকলোৰ খেল উচ্চ মানৰ বুলি ধৰিব নোৱাৰি। অৱশ্যে উপযুক্ত প্ৰশিক্ষন বা অনুশীলনৰ সুবিধা পালে বহুতো ভাল খেলুৱৈ ওলোৱাৰ ভবিষ্যত আছে। অতি দুখেৰে জনাব লগা হ'ল যে এইবাৰ "মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ"ত লৰা আৰু ছোৱালী দুয়ো বিভাগৰ পৰাই শ্ৰেষ্ঠ খেলুৱৈ বাচনি নহল।

এই খিনিতে উল্লেখ কৰিব পাৰি যে খেলৰ সজুলিৰ অভাব হোৱা হেতুকে কিছুমান খেল বাতিল কৰি দিব লগা হৈছিল। নৱ-নিৰ্ব্বাচন সম্পাদক ডাওৰীয়াই সেইবোৰ সজুলিৰ যোগান ধৰি বাতিল হোৱা খেল সমূহ পাতিব বুলি আশা থাকিল।

যি সকল বন্ধু-বান্ধৱী "মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ" খন সুচাৰু ৰূপে চলাই নিয়াত সহায় সহ-যোগিতা কৰিছিল তেখেত সকললৈ মোৰ আন্তৰিক মৰম যাচিছোঁ। বিশেষকৈ দিলীপ কুমাৰ ৰাভা আৰু পূৰ্ণ চন্দ্ৰ খাখলাৰীৰ সহায়ৰ কথা মই কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰো। তত্বাৱধায়ক অধ্যাপক মহেশ তালুকদাৰ দেৱে সুপৰামৰ্শ দিয়াৰ বাবে তেখেতৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ।

সদৌ শেষত দুধনৈ মহাবিদ্যালয়ৰ তথা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলোৰ সৰ্ব্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন খনিৰ ইমানতে সামৰণি মাৰিলোঁ। ধন্যবাদেৰে—

শ্ৰীলক্ষেশ্বৰ খাখলাৰী
সম্পাদক, ক্ৰীড়া বিভাগ।
দুধনৈ মহাবিদ্যালয়।
১৯৮৭ চন।

ন আৰু মহাবিদ্যালয়ত ছাত্ৰী
হাৰাতো। মহাবিদ্যাল
পাঠদান কৰাতো
প্ৰদৰ্শনী অনু
বছৰ

সাতোঁৰ আৰু শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰ...

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভনীতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা বন্ধু বান্ধৱীক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো। ১৯৮৬-৮৭ বৰ্ষৰ বাবে মই সাতোঁৰ আৰু শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক ৰূপে মনোনীত হৈছিলো।

মোৰ বিভাগত এইবাৰ মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত একো প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত নহল। এই খিনিতে মই সাতোঁৰ আৰু শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ কিছুমান অসুবিধাৰ কথা উন্নুকিয়াব ওলাইছো। আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত সাতোঁৰ প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰী অধিক সংখ্যক আছে। মহাবিদ্যালয়ত সাতোঁৰ প্ৰতিযোগিতা চলাবলৈ ধুনীয়া পুখুৰীৰ ব্যৱস্থা আছে, অথচ ইয়াক বিজ্ঞান সন্মত ভাবে সাতোঁৰ প্ৰতিযোগিতা পতাৰ কোনো ব্যৱস্থা কলেজ কৰ্তৃপক্ষই লোৱা নাই। সেয়েহে সাতোঁৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ হলে মহাবিদ্যালয়ৰ পুখুৰীটো বিজ্ঞান সন্মত ভাবে সজাব লাগিব। তাৰোপৰি আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত শৰীৰ চৰ্চাৰ খেল সমূহ প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ একো সজুলিৰ ব্যৱস্থা নাই। আসন প্ৰতিযোগিতাই শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ একমাত্ৰ খেল নহয়। পাঞ্জা, ডাৱত্তোলন, দেহশ্ৰী, ইত্যাদি বিভিন্ন প্ৰতিযোগিতা মুলক খেল আছে। এইবোৰ খেল অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ হলে এই বিভাগৰ এইবোৰ খেলৰ লাগতীয়াল সামগ্ৰীৰ যোগান ধৰি এই পৰিবেশ আনি দিব লাগিব যাতে এইবোৰ খেলত খেল প্ৰদৰ্শন কৰি ভবিষ্যত উন্নতিৰ পথত আগুৱাই গৈ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে জিলা ভিত্তিত ৰাজ্যিক ভিত্তিত সুনাম কঢ়িয়াই আনিব পাৰে তাৰে প্ৰতীক্ষাৰ তীৰত মই জুপুৰী বান্ধি ৰলো। সেয়েহে পৰবৰ্তী ছাত্ৰ একতা সভাৰ এই বিভাগৰ সম্পাদক আৰু ভাৰ প্ৰাপ্ত অধ্যাপকক এই দিশত অধিক সক্ৰিয় হবলৈ অনুৰোধ কৰিলো।

সদৌ শেষত মোৰ বিভাগৰ ভাৰ প্ৰাপ্ত শিক্ষাগুৰু শ্ৰীযুত তৰুণ চন্দ্ৰ চাংমাই দেৱক মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনালো। আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোতৰ উন্নতি কামনা কৰি প্ৰতিবেদনৰ সামৰণি মাৰিলো।

ধন্যবাদেৰে—
শ্ৰীপ্ৰফুল্ল কুমাৰ কলিতা
সম্পাদক, সাতোঁৰ আৰু শৰীৰ চৰ্চা বিভাগ
দুধনৈ মহাবিদ্যালয়।
১৯৮৭ চন